

နေစိုးသော်

ရှေ့နေမလေး မေထံရှား
တံကြွမ္မာကစားပွဲ

May San Sharr ♥ Truth

အပိုင်း (၁)

[၁]

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို သင် ဘယ်လိုဆိုမှန်းသိနိုင်ပါသလဲ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုရောသင် အမှန်တကယ် သိရှိနိုင်ပါသလား။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကိုရော သင် တိကျသေချာ အဖြေထုတ်ပေးနိုင်ပါသလား။

ဆိုပါစို့ . . .။

လူတစ်ယောက်ဟာ ကားကလေးတစ်စီးကို မောင်းပြီး ခရီးသွားနေတယ်။ လမ်းကလည်း ဖြောင့်ဖြူးနေတာပဲ။ ကားကလေးကလည်း မော်ဒယ်အမြင့်စား အကောင်းစားကားကလေး။

ကားမောင်းသူကလည်း ကျွမ်းကျင်မှုရှိလှတယ်။

ကြည့်ရတာ ကားမောင်သူကိုယ်တိုင်က ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည် ရူပကာ ချောမောလှပတယ်။ သူ့ဘဝဟာလည်း အကွေ့အကောက် အတားအဆီးမရှိ သာယာချမ်းမြေ့ နေပုံပါပဲ။

ကဲ . . .သူ့ကို သင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။

သူဟာ စည်းစိမ်သုခတွေနဲ့ ပြည့်စုံလို့ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိ

နေသူတစ်ယောက်။

သူဟာ ချစ်သူခင်သူတွေနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်။

သူဟာ အဘက်ဘက်က လိုအပ်ချက်မရှိ။ ဒုက္ခမရှိ။ အနှောင့်အယှက် မရှိ။ မုန်းသူမရှိ။ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သင်ကောက်ချက်ချပေလိမ့်မည်။

မှန်ပါတယ်။

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ . . .

စောစောက ပြောခဲ့သလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုတင်မသိရှိ နိုင်ပါ။ သူ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ့နှလုံးသားကိုရော သင်တို့ ကျုပ်တို့ အပြည့်အဝ အဖြေမထုတ်နိုင်ပါ။

သူ့အနာဂတ် ဖြောင့်ဖြူးချင်မှ ဖြောင့်ဖြူးမှာ ပါ။

သူ့အတိတ်ဟာလည်း ဖြောင့်ဖြူးသာယာခဲ့ချင်မှ ဖြောင့်ဖြူးသာယာခဲ့မှာ ပါ။

သူ့မှာ ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ချင်မှ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ ပါ။

သူ့မှာ မုန်းသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေချင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါလိမ့်မယ်

။

ဒါမှ မဟုတ် . . .

ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေဟန်ရှိပြီး အဲဒီလူတွေက မုန်းသူတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့် မယ်။

သင်ကော . . .

ကျွန်ုပ်ကော ...

ထို့အတူပါပဲ ...

သင်တို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ရှေ့တစ်နှစ် မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့တစ် နှာရီ။ အဲဒါလည်း မဟုတ် သေးဘူး။ ရှေ့တစ်မိနစ်။ အဲဒါတောင် ဘဝင်မ ကျသေးဘူး။ ရှေ့တစ်စက္ကန့်မှာ ဘာဖြစ်မလဲ။

သင် ...

ကျွန်ုပ် ... မသိနိုင်ပေဘူး။

သင့်ဘေး၊ ကျွန်ုပ်ဘေးမှာ ရှိနေတာ ချစ်သူတွေလား၊ မုန်းသူတွေ လား။ မုန်းပေမဲ့ ချစ်ဟန် ဆောင်နေသူလား၊ ချစ်ပေမဲ့ မုန်းဟန်ဆောင် နေသူတွေလား။

သင် ...

ကျွန်ုပ် ... မသိနိုင်ပါဘူး။

သင်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရှိနေတာ ချမ်းသာသုခလား၊ ဆင်းရဲဒုက္ခလား၊ ချမ်း သာဟန်ဆောင်နေတဲ့ ဒုက္ခလား၊ ဒုက္ခဟန်ဆောင်နေတဲ့ သုခလား။

သင် ...

ကျွန်ုပ် ... မသိနိုင်ပါဘူး။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ...

မသေချာတာပါပဲ။

ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်အရ ပြောရရင်တော့ အရာရာခပ်သိမ်းဟာ မမြဲ ဘူး-အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲတယ်-ဒုက္ခ၊ အစိုးမရဘူး-အနတ္တ။

ဘာတစ်ခုမှ အစိုးမရတဲ့ လောကကြီး။

ကောင်းပါပြီ။

စောစောက ကားကလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြန်ဆက်ကြ
ရအောင်။

ကားကလေး ပြေးနေတယ်။

မောင်းသူ လူချော လူရွယ်ကလေးကလည်း ပျော်ရွှင်စွာ မောင်းနေပုံ
ရတယ်။

ကားကလေးကလည်း စက်ရှိန်ကောင်းကောင်း နဲ့ လေဟု နံကို ခွင်း
တဲ့ မြားတစ်စင်းလို ပြေးနေတယ်။

လမ်းကလည်း ဖြောင့်ဖြူနေတာပဲ။

သူ့ရဲ့ အနာဂတ်၊

သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာ၊

သင်နဲ့ ကျွန်ုပ် ကြည့်ကြရအောင်ပါ။

ဟော . . .ရှေ့မှာ သစ်လုံးတွေ အပြည့်တင်ထားတဲ့ ကားကြီးတစ်စီး
က စောစောကကား ကလေးရဲ့ ရှေ့မှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားနေတယ်။ မ
နိုင်ဝန်တွေနဲ့ လည်း ဖြစ်၊ ကားကလည်း ကားအိုကြီး ဆိုတော့ကာ အိပဲ့
အိပဲ့ပေါ့။ ကားစက်သံကလည်း ရင်ကြပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို တဂူး
ဂူးနဲ့ ။

ကားကလေးက နောက်ကလိုက်ရတာ စိတ်မရှည်ဘူး။ သူသွားရမယ့်
ခရီးမှာ ရှေ့ကကားကြီးက အတားအဆီး၊ အဟန့်အတားဖြစ်နေစေတ
ယ်။

ဒီတော့ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကျော်တက်သွားရမှာ ပေါ့။

မှန်ပါတယ်။

အတားအဆီးရှိရင် ကျော်ဖြတ်ရမယ်။

အခက်အခဲရှိရင်ကျော်ဖြတ်ရမယ်။

ဒါ . . .လောက သဘာဝ။ ဒါလူရဲ့ လုပ်ရမယ့် တာဝန်။

ကဲ . . . ကားကလေးက ဖြတ်ကျော်တက်လာတော့မယ်။ လမ်းကလည်း ဖြောင့်ဖြူးနေတယ်။ ရှေ့ကိုမျှော်ကြည့်တော့ ရှေ့ကလာနေတဲ့ ကားမရှိဘူး။ လမ်းကလည်း ကျော်တက်ဖို့ အကျယ်အဝန်းရှိ တယ်။ လုံလောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်တယ်။

ဟွန်းပေးပြီး ရှေ့ကသစ်ကားကြီးကို ကျော်တက်လိုက်တယ်။

ရှေ့ကကားကြီးကလည်း အရှိန်ကို အနည်းငယ်လျှော့ပြီး လမ်းဘေးကို အနည်းငယ် ချဉ်းကပ် ပေးတယ်။ လမ်းပေးတယ်ပေါ့။

အဲဒီမှာ . . .

ကံကြမ္မာဆိုတာဝင်လာတာပါပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

ကံကြမ္မာဆိုတာ လူကို ဖန်တီးတဲ့ အရာလို့ ဆိုပေမဲ့ . . .

လူကဖန်တီးတဲ့ ကံကြမ္မာလည်း ရှိတတ်တယ်။

အခုအဖြစ်ဆိုရော သင်ဘယ်လိုထင်လဲ။

သစ်လုံးတင်ကားကြီးပေါ်က သစ်လုံးတွေကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံ

မဏိကြိုးကြီးဟာ ဖြုန်းခနဲ ထောင်းခနဲ ပြုတ်သွားတယ်။

စီရရီတင်ထားတဲ့ သစ်လုံးကြီးတွေဟာ ဝုန်းခနဲ လိမ့်ဆင်းကျလာတယ်။

သစ်လုံးကြီးတွေ ဖြုန်းခနဲ ရှေ့မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကိုးရိုးကားရား ကျဆင်းလာတာကြောင့် ကားလေးဟာ ရုတ်တရက် အဲဒီသစ်လုံးကြီးတွေရဲ့ ရန်က ကင်းလွတ်အောင် လမ်းဘေးကို ကွေ့ချလိုက်ရတယ်။

သစ်လုံးကြီး ကားပေါ်ပိကျမယ့် အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းသွားပါရဲ့ ။

ဖြစ်ချင်တော့ ...

မောင်းလာတဲ့ ကားကလည်း အရှိန်များ ၊ ရုတ်တရက်လည်း ကွေ့ချိုးချလိုက်ရတာဖြစ်တော့ ကားလေးက လမ်းဘေးက အရန်အတားအုတ်ခုံတွေကို ဝင်တိုက်လိုက်ပြီး ...

လမ်းဘေးကို အရှိန်နဲ့ တိမ်းစောင်းမှောက်ကျသွားလိုက်တာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးပါပဲ။

ကားကလေး ရပ်သွားတဲ့ အခါ လမ်းဘေးကချောက်ထဲမှာ ပက်လက်ကလေး။

ကားထဲကလူရွယ်ဟာ ကားထဲမှာ ခွက်ထဲက အန်စာတုံးလို ဘဝမျိုးနဲ့ ရှိခဲ့မှာ ဖြစ်ပြီး အဆုံးသတ်မှာ တော့ ဒဏ်ရာတွေများစွာ၊ သွေးချင်းချင်းနီပြီး ကားအောက်မှာ ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ကားအပြင်ကို ထွက်ကျနေတဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်မှာ လည်း သွေးတွေနဲ့ ။

အဲဒါ ...

သင်နှင့်ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့ကြတဲ့ ကံကြမ္မာပါပဲ။

ပြန်ပြောပါမယ်။

ဒါ . . . လူကိုဖန်တီးတဲ့ ကံကြမ္မာလား . . . ။

လူကဖန်တီးတဲ့ ကံကြမ္မာလား . . . ။

[၂]

ဒါဖြင့် . . .

အဲဒီကားထဲကလူအကြောင်း သူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေတဲ့ လူတွေအကြောင်း သင်နဲ့ ကျွန်ုပ် လေ့လာကြရအောင်။

အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးမတိုင်ခင် ကာလကလေးတစ်ခုကို ပြန်သွားကြည့်ကြမယ်။

သူ . . .

သူ . . . ဘယ်သူလဲ။

သူ . . . ဘယ်ကလဲ။

သူ . . . ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။

*

[၃]

သူ့နာမည် ‘ကိုဒေဝ’ပါ။

ငွေကြေးဥစ္စာရှိတယ်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။ နိုင်ငံခြားကနေ မိန်းကလေးတွေ အတွက် နာမည်ကြီး အလှကုန်ပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းဖြန့်ချိတဲ့ ကုမ္ပဏီပေါ့။

ဒီတော့ သူက ဓနငွေကြေး ပြည့်စုံတယ်ပြောရမယ်။

ဓနငွေကြေး ပြည့်စုံတဲ့ သူတွေရဲ့ သဘာဝအတိုင်း လုပ်တတ်တဲ့ အမှု အကျင့်တွေ သူ့မှာ ရှိ တယ်။

လူတွေက ငွေကြေးဥစ္စာလည်း ရှိ၊ အချိန်လည်း အားလပ်လာရင် ဝါ သနာပါတာကို လုပ်လေ့ရှိ ကြတယ်။

ကိုဒေဝရဲ့ ဝါသနာက စွန့်စားတာ။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး။

ဆိုပါတော့ . . .။

မြင်းစီးပြီး ကားနဲ့ ပြိုင်တာမျိုး။

ရေခဲတောင်တက်တာမျိုး။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်က လေထီးနဲ့ ခုန်ချတာမျိုး။

ဒါ့အပြင် . . .

သူ အထူးတလည် ဝါသနာပါနေတာက လောင်းကစား။ လောင်းကစားကလည်း ဖဲတို့ ၊ ချဲတို့ မဟုတ်ဘူး ။ ဘောလုံးပွဲလည်း မလောင်းဘူး။ တစ်ခုပဲ။ လက်ဝှေ့ပွဲကို လောင်းတာ။

ပြောရရင် . . .

ကိုဒေဝမှာ လက်ဝှေ့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ကလပ်တွေ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး ဆက်စပ်မှုရှိနေတယ်။ အဲဒီကလပ်တွေ၊ လူတွေကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်းတယ်။ နောက်ကနေ ပံ့ပိုးတယ်။

ဒါကအားမနာတမ်း ပြောရရင်တော့ အကျိုးလိုလို ညောင်ရေလောင်းတာ။ ထောင်မြင်လို့ ရာစွန့်တာ။ အကြီးကြီးလိုချင်လို့

အသေးလေးပေးတာ။

ဟောကြည့် . . ။

ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု ကြုံ လာပြီဆိုရင် ကိုဒေဝ ရောက်လာတတ်တယ်။ သူလောင်းမယ်။

နိုင်ငံတော်က လောင်းကစားတွေကိုဥပဒေတွေနဲ့ ကြပ်မတ်ထားတာကြောင့် သူက ပေါ်ပေါ် တင်တင်ကြီး မလုပ်ပါဘူး။

ကြိတ်ပြီးလောင်းတာ။ လူမသိ သူမသိ။

သူ လောင်းလေ့ရှိတာက သူ့ပြိုင်ဘက် ‘ကိုဒဿ’နဲ့ ပေါ့။

ကျင်းပနေတဲ့ ပွဲက သူ့ဘာသာ ခါးပတ်ချန်ပီယံလုပ်ပွဲထဲက အရေးပါတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲ။ ဆီမီးဖိုင်နယ် ပွဲ ဆိုပါတော့။

ထိုးမှာ က နဂါးနက်နဲ့ ကျားပေါက်။

နှစ်ဦးစလုံးက လက်ရည်ညီတယ်။ တကယ်လည်း တော်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ပွဲတိုင်းကျော်နေ တဲ့ သူတွေ။ ပြီးတော့ သူတို့ နှစ်ဦးကလည်း ပြိုင်ဘက်တွေ။ ဒါပေမဲ့ နဂါးနက်က သာတယ်။ လက်ရည် သာတယ်။ အရင်က သူတို့ ဆုံခဲ့ဖူးတာတွေရှိတယ်။ နဂါးနက်က အနိုင်နဲ့ သတ်ပွဲ။ အရှုံးမရှိဘူး။

ဒီမှာ နဂါးနက်ဆိုတာက ကိုဒေဝထောက်ပံ့ထားတဲ့ ကလပ်က လက်ရွေးစဉ် မြန်မာ့လက်ဝှေ့ သမား။

ကျားပေါက်က ကိုဒဿရဲ့ ငယ်မွေး ခြံပေါက်။

ဒါကြောင့် . . .

ဒီပွဲဟာ နဂါးနက်နဲ့ ကျားပေါက်ရဲ့ ကြိုးဝိုင်းထဲက ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြ

စံရုံမကဘူး။ ကြိုးဝိုင်း အပြင်က ကိုဒေဝနဲ့ ကိုဒဿရဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းလည်း ဖြစ်ကြတယ်။

ပွဲကြည့်စင်ရဲ့ အထူးတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုဒေဝနားမှာ သူ့ညီ ‘သူရ’ ရှိနေတယ်။ သူက ဘီယာရှိန်လေးနဲ့ အစ်ကိုရဲ့ အားပေး၊ ထောက်ခံသူအနေနဲ့ ရှိနေတာ။ သူတို့ နားကို ‘မေသရဖီဦး’ ကပ်လာတယ်။

မေသရဖီဦးဆိုတာက ကိုဒေဝရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးမလေး။ ချောတယ်။ လျင်တယ်။ သွက်တယ်။ ချိုတယ်။

တိုးတိုးလေး သင့်ကို တစ်ခုကြိုပြီး ပြောမယ်။

မေသရဖီဦးက ကိုဒေဝကို ကြိတ်ပြီးချစ်နေတာ။

ဒါကြောင့် မေသရဖီဦးဟာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေနဲ့ သာမကဘူး။ တာဝန်အရသာ ထမ်းရွက် နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နှလုံးသားအနေနဲ့ ပါစွမ်းဆောင်ပေးနေတာ။

“ဆရာ . . .ဆရာ နဂါးနက်ဘက်ကပဲ လုပ်မှာ လား”

မေသရဖီဦးက အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးမေးတယ်။

“အင်း . . .”

ကိုဒေဝက ပွဲမစသေးဘဲ စင်ပေါ်မှာ ဟန်ရေးပြနေတဲ့ နဂါးနက်ကို လှမ်းကြည့်နေရာက မေသရဖီဦးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေတယ်။

“ဘယ်လောက် . . .”

မေသရဖီဦးက အတိုင်းအတာကို မေးတာ။

“ကိုဒဿက ဘာတဲ့ လဲ”

“သူ့စက္ကရီတေရီကပြောတာက တစ်ထောင်လောက် ရည်ရွယ်ထား

တယ်တဲ့။ ကျားပေါက် ဘက်က”

“အိုကေ . . . တစ်ထောင်ပေါ့”

သူရက သူ့အစ်ကိုကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်တယ်။

“အစ်ကို ကြမ်းလှချေလား”

“ပါးပါးလေးပါ။ ဒါ . . . ငါကနဂါးနက်ကို ယုံထားတယ်”

“ဪ . . .”

သူရ သဘောပေါက်သွားတယ်။

“ဒါဆို ဒီအတိုင်း လုပ်လိုက်မယ်နော်”

မေသရဖီဦးက ဝင်မေးတယ်။

“ရက်စ”

မေသရဖီဦး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ သူမ တခြားတစ်နေရာကို သွားမှာ

။ အဲဒီမှာ ကိုဒေဝရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးရဲ့ အလောင်းအစား စကားပြောကြမယ်။

တကယ်တော့ . . .

ကိုဒေဝမှာ အခက်အခဲတွေရှိနေတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ ငွေရေးကြေးရေး အကြပ်အတည်းတွေရှိ နေတယ်။ အရုံးပြန်နေတယ်။ ဒါကသူ့ရဲ့ ကစားအရုံးတွေကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်။

အဲဒါကို ဒီပွဲမှာ အဖတ်ဆယ်ရမယ်။

အခက်အခဲတွေကိုကျော်ဖြတ်ရမယ်။

နိုင်မှ ဖြစ်မှာ ။

နိုင်အောင်လည်း ကိုဒေဝက စီစဉ်ပြီးသား။ နဂါးနက်ကို စည်းရုံးထားတယ်။ နိုင်အောင် တိုက်။ နိုင်ရင် အနိုင်ရဲ့ ၁၀% ကို ပေးမယ်လို့ အတိအလင်း ပြောပြီးသား။ တစ်ထောင်နိုင်ရင် တစ်ရာပေါ့။

နဂါးနက်ကလည်း အိုကေပေါ့။

ဒီလောက်နဲ့ ကိုဒေဝ စိတ်မချသေးဘူး။

ကိုဒေဝက ငဆနူမှ မဟုတ်တာ။ နဂါးနက်ကိုချည်း အားကိုးလို့ မရဘူး။ ရိုက်မဲ့ရိုက်ရင် ရိုက်ချက်က မိုက်မှ ဖြစ်မှာ ။

ကျားပေါက်ကိုပါ စည်းရုံးလိုက်တယ်။

လျှော့ပေး။ တတိယအချီလောက်မှာ လှဲချ။ သူ့ကို ၁၀% ပေးမယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ကျားပေါက် ခေါင်းတွေညိတ်လိုက်တာ။ နဖူးနဲ့ မြေကြီး တိုက်လုလုပဲ။ ၁၀% ဆိုတော့ တစ်ထောင်မှာ တစ်ရာပေါ့။

ဒါကိုဒေဝ ကွယ်ရာမှာ လုပ်ခဲ့ရတာ။

ကဲ . . .ဒီလောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်လောက်ပြီပေါ့။ ပွဲမစခင်ကတည်းက အနိုင်အရှုံးက အဖြေထွက်နေပြီ။

အားကစားသမားတွေဟာ ငွေရှင်တွေရဲ့ ကြိုးဆွဲရာနောက်မှာ ကျဆုံးနေရရှာတယ်။ ငွေဆိုတာ က သံမဏိကြိုးပဲမဟုတ်လား။

ပွဲစပြီ။

ကိုဒေဝက တစ်ဖက်အထူးတန်းခုံမှာ ရှိနေတဲ့ ကိုဒဿကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ကိုဒဿကလည်း ပြန်ကြည့်နေတယ်။

အကြည့်တွေက စူးစူးရှရှတွေ။ မျက်လုံးတွေထဲက အားပြိုင်နေတဲ့

အတ္တတွေဟာ မီးတောက် တွေလိုပဲ။ နှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံးတွေဟာ အဆိပ်တွေလိမ်းကျံလို့ ။

ပွဲက လုပ်ပွဲကြီးဆိုတော့ ကြည့်မကောင်းဘူး။ ပရိတ်သတ်တွေက အားမလိုအားမရတွေနဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။

“ချလေကွာ . . .နဂါးနက်ရ”

“ထိုးပါကွ ကျားပေါက်ရ”

အော်သာအော်နေကြတာ နဂါးနက်နဲ့ ကျားပေါက်ကတော့ အပင်ပန်းမခံဘူး။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လှလှပပလေးပဲ ထိုးသတ်နေကြတယ် ။ ခြေကွက်ကျကျလေး ရွှေ့လိုက်၊ လက်သီးလေး ပစ်သွင်းလိုက်။ တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်လာတာကို ရှောင်လိုက်နဲ့ ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်သီးတွေထိကြတယ်။ အား မပါဘူး။

ခြေထောက်တွေရဲ့ ကန်ချက်တွေကလည်း လေထဲမှာ ပဲ တဝှီးဝှီးနဲ့ ။

ပထမအချီပြီးသွားတယ်။

ဘယ်ဘက်မှ မသာဘူး။

ကိုဒေဝကတော့ ပြုံးပြုံးပဲ။

သူရက ဘေးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ။ ဘိယာဘူးကို ဖောက်ပြီး မော့ တယ်။

ဟိုဘက်က ကိုဒဿကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။

ဒုတိယအချီ။

ပထမအချီနဲ့ ဘာမှ မကွာဘူး။

နဂါးနက်ရော ကျားပေါက်ပါ ထိုးသတ်နေပုံက သိပ်ပြီးမဟုတ်လှဘူး ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က ပရိသတ်ရဲ့ အထာကို သိနေတယ်။ ပရိသတ်ထဲက သူတို့ ကို တစ်မျိုးမြင်လာမှာ ကို သတိပြုမိနေကြ တယ်။ ဒါကြောင့် ပထမအချီထက်တော့ပွဲကကြမ်းလာတယ်။

ပရိသတ်တွေ အကြိုက်တွေ့ လာပြီ။

အားပေးသံ၊ လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့နေတယ်။

“နဂါးနက်ကွ”

“ကျားပေါက်ကွ”

ကိုဒေဝက ပွဲကိုကြည့်သာနေတယ် သူ့မျက်စိထဲမှာ တော့ နဂါးနက်နဲ့ ကျားပေါက် လက်သီး ထိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုဒေဝက သူ့ကို ရိုရိုသေသေနဲ့ ငွေတွေပေးနေတာ။ ကိုဒေဝမျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ။ အရှုံးရဲ့ ရှက်ကြောက်ခြင်းတွေနဲ့ ။

ဒုတိယအချီ ပြီးသွားပြန်ပြီ။

“အစ်ကို ဒီတစ်ချီလည်း အရှုံးအနိုင် မပေါ်သေးပါလား”

သူရကမေးတယ်။

“တတိယအချီမှာ အဖြေပေါ်မှာ ”

ကိုဒေဝက အတိအကျ၊ အပြတ်အသား အဖြေပေးတယ်။

သူရက သဘောပေါက်သွားပုံနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ဘီယာကို ဆက်ပြီးမော့တယ်။

ကိုဒေဝနဲ့ ကိုဒေဝ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသေးတယ်။ အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ ပါပဲ။ တကယ်တော့ ကြိုးဝိုင်းထဲမဝင်ဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း ထိုးသ

တံနေကြတာပါပဲ။

“သနားတယ် ဒဿ”

ကိုဒေဝက စိတ်ထဲကနေ ပြောနေမိတယ်။

ပြန်စပါပြီ။ တတိယအချိန်။

ဒါအပြီးသတ်ရမဲ့အချိန်ပဲ။

နဂါးနက်ဟာ ခေါင်းလောင်းသံစပြီးလို့ ဒိုင်က အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ တရကြမ်း ဝင်ပြီး ထိုးတယ်။ ခြေနဲ့ ကန်တယ်။ အခုမှ နဂါးနက်က သူ့ရဲ့ အရည်အသွေးကို အပီပြင်လာတာ။ ကျားပေါက် နောက်ဆုတ်နေရတယ်။ ရှောင်တိမ်းနေရတယ်။

ဒါဟာ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကစားကွက် မဟုတ်ဘူး ။

ကိုဒေဝရဲ့ ကစားကွက်ဖြစ်တယ်။

ကိုဒေဝချပေးထားတဲ့ ဗျူဟာအတိုင်း သူတို့ ထိုးသတ်နေကြတာ။

ကိုဒေဝက ကိုဒဿကို လှမ်းကြည့်တယ်။ အောင်နိုင်ပြီးနဲ့ ။ ကိုဒဿကတော့ မျက်နှာပျက် နေပြီ။ ခုလောက်ဆို သူ့ရဲ့ ရှုံးနိုင်ချေကို မြင်နေပြီလို့ ကိုဒေဝ ပြုံးပြုံးကြီးတွေးနေတယ်။

ကိုဒဿ ထိုင်ရာကတောင် ထမလိုဖြစ်နေတယ်။

ဒါသူသွေးပျက်နေတာပဲ။

ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ လည်း နဂါးနက်ဟာ အသာစီးနဲ့ ဖိထိုးနေတယ်။ လက်သီးတွေ ကျားပေါက်ကို ထိတယ်။ ကန်ချက်တွေ ကျားပေါက်ကိုထိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျားပေါက် မလဲသေးဘူး။

“ရပြီလေကွာ။ ပွဲသိမ်းတော့”

ကိုဒေဝက စိတ်ထဲမှ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ခွပ် . . .”

ကိုဒေဝ အမိန့်ပေးလိုက်သလို စင်ပေါ်မှာ ၊ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ လည်း ပွဲက သိမ်းသွားပါပြီ။

ပရိသတ်က ဝေါခနဲ အော်ဟစ်လိုက်ကြတယ်။

အသံတွေ ဟိန်းထွက်လာတယ်။

“ကျားပေါက်ကွ”

နဂါးနက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီးလဲလို့ ။

ကျားပေါက်ရဲ့ လက်သီးချက်နဲ့ လဲကျသွားတာ။

ခိုင်က အမှတ်စဉ်ရေနုပြီ။

ကိုဒေဝ အံ့အားသင့်မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ သူရအကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွား ပြီ။

ကိုဒေဝက ဟိုဘက်မှာ ပြီးလို့ ။

“ရုစ် . . . ကိုး . . .တစ်ဆယ်”

ခိုင်ရဲ့ ရေတွက်မှုက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

နဂါးနက် ပြန်မထနိုင်တော့ဘူး။ အဲ . . .ပြန်မထတာ။

“ဟာ . . သွားပြီ”

“ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒါ . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

စင်ပေါ်မှာ ဒိုင်က ကျားပေါက်ရဲ့ ညာလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး မြှောက်လိုက်တယ်။ ပရိသတ်က ဝေါခနဲ။ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းနဲ့ ။

ကိုဒဿ နိုင်သွားပြီ။

ကံကြမ္မာက အဲဒါပဲ။ ဘယ်သူ အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်လဲ။

*

[၄]

ကိုဒဿရဲ့ အိမ်မှာ အောင်ပွဲကလေးတစ်ခု ကျင်းပတယ်။

အထူးဧည့်သည် နှစ်ယောက်ရှိတယ်။

နဂါးနက်နဲ့ ကျားပေါက်

သူတို့ ကို အထူးစားပွဲ၊ သောက်ပွဲတွေနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံတာဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆုချီးမြှင့်တာ လည်း ဖြစ်တယ်။

နဂါးနက်က အနိုင်ရဲ့ ၂၀%

ကျားပေါက်က အနိုင်ရဲ့ ၂၀%

ကိုဒဿ၊ နဂါးနက်နဲ့ ကျားပေါက်တို့ ရဲ့ အပြုံးတွေကိုသာ ကိုဒေဝမြင်ရရင် အသည်းနာမှာ ပဲ။

လူဆိုတာ အဲဒါပဲ။

လူကဖန်တီးတဲ့ ကံကြမ္မာက အဲဒါပဲ။

*

အဲဒီညက ...

ပွဲပြီးတဲ့ အခါ ကိုဒဿက သူစီစဉ်ထားတဲ့ ကားတွေနဲ့ ဧည့်သည် တွေ
ကို လိုက်ပို့တယ်။

နဂါးနက်က တစ်စီး။

ကျားပေါက်က တစ်စီး။

ဖြစ်ချင်တော့ . . .

မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာတယ်။

နဂါးနက်စီးလာတဲ့ ကားက ဘရိတ်ပေါက်ပြီး နံရံတစ်ခုကို ဝင်တိုက်
တယ်။ နဂါးနက် အသက်ပြင်းလို့ မသေပေမဲ့ ဆေးရုံရောက်သွားတယ်။

ခါးရဲ့ ကျောရိုးမကြီးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိခိုက်မိပြီး အောက်ပိုင်း
လှုပ်မရဖြစ်သွားတယ်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပဲ . . .

ကျားပေါက်စီးလာတဲ့ ကားက ကုန်တင်လော်ရီကားတစ်စီးနဲ့ တိုက်
မိတယ်။ အက်ဆီးဒင့် ပေါ့။ ကျားပေါက်ရဲ့ ကားကလေး ကြေမွပြီး ကျား
ပေါက်ကတော့ တစ်ခါတည်း လူ့လောကကို နှုတ်ဆက် သွားရတယ်။

ကံကြမ္မာဆိုတာ အဲဒါပဲ။

ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူမြင်နိုင်မှာ လဲ။

ဘယ်သူဖန်တီးတဲ့ ကံကြမ္မာလဲ။

*

အဲဒီညက . . .

ကိုဒေဝအိမ်မှာ သူရထုံးစံအတိုင်း မူးနေတယ်။

ကိုဒေဝ သူရအရက်သောက်တဲ့ နေရာ ရောက် လာပြီး သူပါဝင်သောက်တယ်။

“အစ်ကို . . .အစ်ကိုက ခါတိုင်း မသောက်ဘဲနဲ့ ”

သူရက တအံ့တဩမေးတော့ . . .

“ဒီတစ်ခါပါကွာ။ သောက်ချင်လို့ ”

ကိုဒေဝက ဖြေတယ်။

သူရက သူ့အစ်ကို လောင်းကစားပွဲမှာ သိန်း (၁၀၀၀)ရှုံးသွားလို့ ခံစားနေရတာလို့ သဘော ပေါက်တယ်။ ဆင်ထားတဲ့ အကွက်တွေ လွဲချော်သွားလို့ အခံရခက်နေတာလို့ နားလည်တယ်။ ကိုယ်မွေးတဲ့ မျောက်တွေ ကိုယ့်ပြန်ခြောက်သွားလို့ အသည်းနာနေတာလို့ စာနာတွေးတွေးတယ်။

“အစ်ကို အားတင်းထား”

သူရက ကိုဒေဝလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်အားပေးတယ်။

ကိုဒေဝက ပြုံးတယ်။

အဲဒီအပြုံးက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်တယ်။

နာကျင်ပြုံးလား၊

ကျေနပ်ပြုံးလား၊

သရော်ပြုံးလား၊

တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်။ အားလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

“ကံကြမ္မာပေါ့ကွာ။ သူ့တရားသူ စီရင်ကြရတာပဲ”

ကိုဒေဝက ဒါပဲပြောပြီး ထသွားတယ်။ သောက်နေကျမဟုတ်လို့ မူးပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ။

သူပြောသွားတဲ့ ကံကြမ္မာက ဘာကိုပြောတာလဲ။

ကံကြမ္မာက လူကိုစေခိုင်းနေတဲ့ ဇာတ်ဆရာလို့ ပြောချင်တာလား။

ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးတဲ့ လူက ဇာတ်ဆရာလို့ ဆိုချင်တာလား။

သူ့တရားသူ စီရင်ရတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ။

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့တရားကို စီရင်တာလဲ။

ကံကြမ္မာက လူကိုစီရင်တာလား။

လူက ကံကြမ္မာကိုစီရင်တာလား။

လူက လူကိုစီရင်ပြီး ကံကြမ္မာကို ပုံချတာလား။

*

[၅]

ကိုဒေဝ ကုမ္မဏီကို ပုံမှန်အတိုင်း ရောက်လာတယ်။ သူ့အလုပ်သူလုပ်တယ်။

မေသရဖီဦးကလည်း သူ့တာဝန်သူ ကျေပွန်အောင်လုပ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မေသရဖီဦးက သူ့ဆရာ၊ သူ့ဘော့စ်ရဲ့ မျက်နှာကို ခိုးခိုးကြည့်နေတတ်တယ်။

သူ့ဘော့စ်ရဲ့ အရှုံးကို သူမ သိနေတယ်လေ။

ငွေကြေးအရှုံး။

ဂုဏ်သိက္ခာအရှုံး။

သစ္စာဖောက်ခံရမှုအရှုံး။

အဲဒါကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမလဲ။

နှစ်သိမ့်ပေးချင်တာမှ ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးချင်တာ။ ဆံစလေးတွေ သပ်တင်ပေး ရင်း၊ ရင်ငွေ့လေးတွေပေးရင်း၊ စကားလေတွေ ချိုချိုကြည်ကြည် ပြောရင်း . . .

ခက်တာက မေသရဖီဦးမှာ အဲဒီလောက်ထိ အခွင့်မရဘူး။ မရနိုင်ဘူး။

အခွင့်ရနေတာက ‘မေတ္တာမွှေး’ဆိုတဲ့ မော်ဒယ်မလေး။

မေတ္တာမွှေးက နာမည်ရစပြုနေတဲ့ မော်ဒယ်မလေးပါ။ ချောတာက မှုံ့နေတာပဲ။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်လေးကလည်း စွဲမက်စရာ။ ညှို့စိတ်ကလည်း အပြည့်။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်တိုတို အတွင်းမှာ နာမည်ရလာတာပေါ့။

ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာတစ်ခုအတွက် ပရိမိုးရှင်းအနေနဲ့ ကိုဒေဝက ပွဲလေးတစ်ခုလုပ်တယ်။ ကိုဒေဝရဲ့ အလှကုန်တွေ ကြော်ငြာဖို့ ကိုဒေဝက မွဏီရဲ့ နာမည်နဲ့ Miss Crown ရွေးပွဲလုပ်တယ်။

ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့ မော်ဒယ်(လ်)လေးဆယ်ကျော်မှာ မေတ္တာမွှေးက ပရိသတ်တွေကရော၊ အကဲဖြတ်တွေကရော ပေးတဲ့ ရမှတ်အများဆုံးနဲ့ Miss Crown ကို ရရှိတယ်။

မေတ္တာမွှေးကို ဆုချီးမြှင့်ရတာက ကိုဒေဝပါ။

အဲဒီနောက်တော့ . . .

မေတ္တာမွေးက ကုမ္ပဏီရဲ့ မော်ဒယ်လ်ဖြစ် လာပြီး TV ကြော်ငြာတွေရိုက်တယ်။ ဝေါလ်ရှိတွေ ရိုက်တယ်။ ဘီလ်ဘုတ်တွေပေါ် ရောက်လာတယ်။

အဲဒီကိစ္စတွေလုပ်ရင်း ကိုဒေဝနဲ့ မေတ္တာမွေးတို့ ရဲ့ ရင်းနှီးမှုနဲ့ အတိုင်းအတာတွေက သံယောဇဉ်နယ်ပယ်ထဲကို ချဉ်းကပ်လာတယ်။

ဒီနေရာမှာ . . .

နှလုံးသားက လူကိုဖန်တီးတာလား။

လူက နှလုံးသားကို ဖန်တီးတာလား။

အဲဒါကို မေသရဖီဦး တွေးတယ်။

ကိုဒေဝက သူ့စီးပွားရေးမှာ ပဲ အာရုံတွေ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့ပြီး နှလုံးသားကို မေ့လျော့နေခဲ့တဲ့ သူ။ ဘေးမှာ ရှိနေပြီး အကြင်နာတွေနဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ မေသရဖီဦးကိုတောင် ရှိမှန်းမသိခဲ့တဲ့ သူ။

မေတ္တာမွေးကိုတွေ့တော့ နှလုံးသား အသက်ဝင်လာတာလား။

ဒါမှ မဟုတ် စီးပွားတွက် တွက်နေတာလား။

ကိုဒေဝ မေတ္တာမွေးကို အရေးတွေပေးတယ်။ မေတ္တာမွေးမှ မေတ္တာမွေး။

မေတ္တာမွေးကရော ကိုဒေဝအပေါ် နှလုံးသားနဲ့ ခင်းကျင်းနေတာလား။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေး မို့ ခိုကပ်နေတာလား။

သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုလဲ။

သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ဘေးက မေသရဖီဆိုတဲ့ ကံကြမ္မာကရော။

ဟော . . .ကြည့်။

ဖုန်းဝင်လာလို့ မေသရဖီဦးက ထိုင်ပြီး နားထောင်လိုက်တော့ မေတ္တာမွှေးဖြစ်နေတယ်။

“ဆရာ . . .မေတ္တာမွှေးရဲ့ ဖုန်း”

“ဪ . . .အေး . . .ပေး . . .”

ကိုဒေဝက ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး စကားပြောနေတာ ချို့လို့ ။ ပြုံးလို့ ။

မေသရဖီဦးရင်ထဲမှာ ဆူးတွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်လို့ ပေါ့။

“အိုကေ . . .လာရမှာ ပေါ့”

ကိုဒေဝရဲ့ အလိုက်တသိဆုံးဖြတ်ချက်က လျော့လျော့ရှူရှူပါပဲ။

ဖုန်းချပြီးမှ . . .

“ဖူအီးရေ . . .”

မေသရဖီဦးကို ခေါ်လိုက်တယ်။

မေသရဖီဦးရဲ့ နာမည်ထဲက နောက်ကနှစ်လုံးကို အတိုကောက်ခေါ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဒေဝက ‘ဖီဦး’ကို စကားလိန်နဲ့ ပြောင်းပြန်လုပ်ပြီး ရယ်စရာလုပ်ခေါ်တာ။ ‘ဖူအီး’တဲ့ ။

အဲဒါလေးကိုပဲ မေသရဖီဦးက ကျေနပ်နေရတာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ညနေ လောကအလှဆိုင်မှာ မေတ္တာမွှေးနဲ့ ဆုံဖို့ ရှိတယ်။ လိုက်ခဲ့မလား”

မေသရဖီဦး ဝမ်းနည်းသွားတယ်။

ကိုဒေဝက မေတ္တာမွှေးနဲ့ တွေ့မှာ ။

သူတို့ က ချစ်သူမဖြစ်သေးပေမဲ့ ချစ်သူမဖြစ်သေးတာ တစ်ခုပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ မေသရဖီဦးက ဘေးကကြိတ်ပြီး မျက်ရည်စို့နေရမှာ
လား။

ပြီးတော့ ကိုဒေဝခေါ်တာက . . .

‘လိုက်ခဲ့ပါ’မဟုတ်။ ‘လိုက်ခဲ့မလား . . .’တဲ့

ဆန္ဒက ရာနှုန်းပြည့် မဟုတ်ဘူး ။

တာဝန်ကျေခေါ်တာလို့ ခံစားရတယ်။

အရင်က အလုပ်ကိစ္စ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဧည့်ခံပွဲသွားဖို့ ဆိုရင် ‘ဖီဦးလိုက်
ခဲ့’လို့ အမိန့်ပေးတတ် တယ်။ တိတိကျကျပဲ။ အဲဒါမျိုးဆို မေသရဖီဦးတို့
က ရှေ့ကရောက်ပြီးသား။

ယခုတော့ . . .

“မလိုက်တော့ပါဘူးဆရာ”

အားလျော့စွာပဲ ဖြေလိုက်တယ်။

“အေးလေ . . .မလိုက်ချင်လည်း မလိုက်ပါနဲ့ ”

ကိုဒေဝကလည်း ထပ်ပြီး မတိုက်တွန်း။

“ဆရာ လက်မှတ်ထိုးစရာလေးတွေ”

ဖီဦးချပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်တွေကို ကိုဒေဝက စစ်ဆေးမနေတော့ဘဲ
လက်မှတ်ထိုးချ လိုက်တယ်။

ဒါကတော့ ယုံကြည်မှုဖြစ်တယ်။

ဖီဦးကို ကိုဒေဝ အပြည့်အဝ ယုံကြည်တာဖြစ်တယ်။

ဒီလိုယုံကြည်မှုရတာကို ဖီဦး ကျေနပ်တယ်။

ဘေးကနေ ကျေနပ်နေရတာလေးကပဲ ကံကြမ္မာလား။

ပေးဆပ်နေရတာကပဲ ကံကြမ္မာလား။

*

ကံကြမ္မာဆိုတာ အဲဒါပဲ။

လောကအလှမှာ ဆုံကြတာက ကိုဒေဝနဲ့ မေတ္တာမွေးပါ။

စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရင်းပေါ့။

“နောက်ရိုက်မဲ့ကြော်ငြာက မွေးတစ်ယောက်တည်းလား။ အတွဲနဲ့ လား။”

“မင်းသားတစ်ယောက်ပါမှာ ပေါ့။ မွေးတစ်ယောက်တည်းဆို မပြည့် စုံဘူးလေ။ မွေးနဲ့ တွဲဖို့ မင်းသားတစ်ယောက်လိုတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဆရာ ဘယ်မင်းသားကိုရွေးမလဲ”

“မွေးနဲ့ လိုက်မယ့်၊ အတွဲညီမယ့်လူပဲ ရွေးရမှာ ”

“ဆရာ ရွေးထားတာရှိလား”

“အင်း . . .”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒေဝ”

“ဟင် . . .”

ကိုဒေဝက မေတ္တာမွေးကို ပြုံးကြည့်နေတယ်။

မေတ္တာမွေး သဘောပေါက်သွားတယ်။ ရှက်သွားတယ်။ ရှက်လို့ မျက်လွှာချလိုက် တာလေးကိုက ချစ်စရာ။ မျက်စောင်းထိုးသလို လျှပ်တစ်ပြက် လုပ်သွားတာလေးကိုက ရင်ခုန်စရာ။

“ဆရာကလည်း ”

“အဟဲ . . .ဟဲ . . .”

ကိုဒေဝက ကျေနပ်စွာရယ်တယ်။

အဲဒီအခိုက်မှာ ပဲ . . .

သူရရောက်လာတာ။

“အစ်ကို”

“ဟေ . . . ညီလေး”

“အစ်ကိုက ဒီရောက်နေတာကိုး။ မေတ္တာမွေးလည်း ရောက်နေတာကိုး။ ကျွန်တော် ရှောင်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟာ . . . ဘာလို့ ရှောင်ရမှာ လဲ။ လာ . . . ဒီမှာ ထိုင်”

“ကျွန်တော်က သောက်မှာ နော်”

“ရတယ်လေ . . . သောက်ပေါ့”

“အစ်ကိုနဲ့ မေတ္တာမွေးကို အားနာတယ်”

“ရပါတယ် ကိုသူရ”

ဒီလိုနဲ့ ဝိုင်းမှာ သူရပါ ပါလာတယ်။

သူရက ဘိယာသောက်တော့ . . .

“ညီလေးကို အစ်ကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်ကွာ။ အဲ ချစ်လို့ ပြောတာ မှတ်နော်။ အရက်သောက်တာ ဖြတ်စေချင်တယ်”

ကိုဒေဝရဲ့ ဆုံးမစကား။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အစ်ကိုစကားကို နားထောင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းချင်း လျော့မှ ဖြစ် မယ်”

“တို့ မှာ ဒီညီအစ်ကိုပဲရှိတာ။ အစ်ကိုက အစ်ကိုကြီးအဖအရာမို့ ပြောရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အစ်ကိုမကြိုက်တာ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့လို့လဲ”

အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ ဖုန်းကမြည်လာတယ်။

ကိုဒေဝရဲ့ ဖုန်း။

ဖီဦးဆီကဖြစ်တယ်။

“ဆရာ . . . ကုမ္ပဏီမှာ ကိစ္စတစ်ခု အရေးပေါ်ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာဆုံးဖြတ်ပေးမှ ရမယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကိုဒေဝက သူရနဲ့ မေတ္တာမွေးကိုထားခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီကို ပြန်ပြေးရတယ်။

“ဆရာက အရမ်းအလုပ်များ တာပဲနော်”

မေတ္တာမွေးက မှတ်ချက်ပြုတော့ . . .

“ကိုယ်ကတော့ သောက်လိုက်၊ စားလိုက် ပျော်ပျော်ပဲ။ အစ်ကိုရှာသမျှ ကိုယ်က သုံးဖြုန်းရုံ ပဲ။ ဒါကိုယ့်ဘဝလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝက တစ်ခု

လိုနေတာ ခုမှ သိရတယ်”

သူရက ဘီယာခွက်ကိုချပြီး ပြောတယ်။

“ဘာများ လဲ။ ဒီလောက် ပြည့်စုံနေတာကို”

“မပြည့်စုံဘူး။ လိုနေတာက အမှန်ပဲ”

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“အချစ်”

“ဟင်”

“မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်။ Love of first sight ဆိုတာကို
မေတ္တာမွေး လက်ခံလား”

“အဲဒါတော့ သိဘူးလေ”

“အခု လက်ခံရလိမ့်မယ်”

“ရှင် . . .”

“ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိတယ်လေ”

သူရက မေတ္တာမွေးကိုကြည့်နေတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေက အဓိပ္ပာ
ယ်အများကြီးပဲ။

အတွေ့အကြုံမရှိင်းတဲ့ မေတ္တာမွေးက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်တွေကိုကောင်း
ကောင်း သဘော ပေါက် တာပေါ့။

ကိုဒေဝက ညံ့သွားတာလား။

သူရကပဲ တော်သွားတာလား။

မေတ္တာမွေးကပဲ ပြောင်းလဲတတ်တာလား။

အဲဒါ ကံကြမ္မာပဲ။

ကံကြမ္မာက လူတွေကို နေရာချလိုက်တာဖြစ်ရင်ဖြစ်၊

လူကပဲ ကံကြမ္မာကို နေရာချလိုက်တာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊

တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှာ ပဲ။

အဲ . . .နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်ပြန်တာပါပဲ။

★

[၆]

သူရက ကိုဒေဝထက် သုံးလေးနှစ်ငယ်တယ်။

ဒီတော့ အစ်ကိုနဲ့ ညီပေါ့။

ဖခင်ကြီး ဦးဘုန်းရောင်လက်ထက်က ကုမ္ပဏီကို ဦးဘုန်းရောင်ဆုံး
သွားတော့ ကိုဒေဝ ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်တယ်။ သူရကတော့ ကုမ္ပဏီမှာ စိ
တ်မဝင်စား။

တီးဝိုင်းထောင်ပြီး သီချင်းဆိုမလိုလို၊

ဗီဒီယို ကုမ္ပဏီထောင်ပြီး မင်းသားလုပ်မလိုလို၊

ရုပ်ချော အပြောကောင်း သူဌေးသားအနေနဲ့ ပဲ ကောင်မလေးတွေ
က သူ့ကိုကျတယ်။ သူတွဲခဲ့ဖူးတာ မှတ်မထားလို့ တိတိကျကျ ဘယ်နှစ်
ယောက်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင် မပြောပြတတ်ဘူး။

မေတ္တာမွေးကျတော့ ချစ်တတ်သွားပြီလား။

အဲဒီလိုလည်း ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူရနဲ့ မေတ္တာမွေး တွဲမိကြတယ်။

ကိုဒေဝ ကုမ္မဏီလုပ်ငန်းတွေရယ်၊ လောင်းကစားရုံးတာရယ်၊ နဂိုက ကုမ္မဏီအကြပ်အတည်း ရယ်ကြားမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်တုန်း သူရနဲ့ မေတ္တာမွေးက ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတယ်။

ဒါကို ဖီဦးက သိတယ်။

ကိုဒေဝကို ပြောဖို့ ကျတော့ ရွံ့နေတယ်။ ညီအစ်ကိုကြားမှာ ရန်တိုက်ပေးသလိုဖြစ်မှာ စိုးတယ်။ မပြောပြန်ရင်လည်း တစ်ချိန်ကျမှ ကိုဒေဝ အလူးအလဲခံလိုက်ရမှာ ပူပန်တယ်။

ဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာ အရဲစွန့်ပြီး ...

“ဆရာ ...”

“ဟင်”

လက်မှတ်ထိုးဖို့ စာရင်းတွေချပေးရင်း ...

“ကိုသူရနဲ့ မေတ္တာမွေးကို မနေ့က ဖီဦး စားသောက်ဆိုင်မှာ တွေ့လိုက်တယ်”

ပြောရင်း ကိုဒေဝကို အကဲခတ်တယ်။

ကိုဒေဝက လက်မှတ်တွေထိုးရာက ...

“ဟုတ်လား”

ဘာမှ ထူးခြားလှုပ်ရှား ခံစားချက်မရှိသလို တုံ့ပြန်တယ်။

“တစ်ရက်ကလည်း ရုပ်ရှင်ရုံက သူတို့ နှစ်ယောက် အတူထွက်လာတာ တွေ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ကြော်ငြာရိုက်တဲ့ ရိုက်ကွင်းကိုလည်း ကိုသူရ အမြဲရောက်တယ်လို့ ဖိဦးဆီကို သတင်းတွေ လာတယ်”

“ဟုတ်လား”

အဲဒီဟုတ်လားကို ပုံမှန်အတိုင်း ပြောပြီးမှ ကိုဒေဝက . . .

“ဖူအီး . . .”

“ရှင် . . .”

“ပြင်ဦးလွင်က အိမ်နဲ့ ခြံကိုရောင်းဖို့ လှုပ်ရှားလိုက်ပါ။ မဟုတ်ရင် ကုမ္ပဏီ မလွယ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖိဦးလည်း ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ပင်ပန်းနေရပြီ။ အဲဒီအတွက် နောက်ကျမှ ကိုယ် အရင်းရော အတိုးပါ ပေါင်းပြီး ပျော်ရွှင်အောင် လုပ် ပေးပါ့မယ်”

ဖိဦး ကျေနပ်သွားလိုက်တာ ရင်ထဲမှာ အပျော်မြစ်ကလေးက ရေတွေ တသွင်သွင်စီးလို့ ။

★

ကိုဒေဝ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ သူရက ထူးထူးဆန်းဆန်း စကား တစ်ခွန်းပြောတယ်။

“အစ်ကို ကျွန်တော် အစ်ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်တော့မယ်”

“ဟင် . . .ဘာကိုလဲ”

“အရက်ဖြတ်မယ်”

“ဟာ . . .သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ငါ့ညီရယ်”

“အဲဒါအစား အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုတော့ ခွင့်ပေးရမယ်”

“ဘာပေးရမလဲ ပြော။ ကြိုက်တာပေးမယ်”

“လက်ထပ်ခွင့်”

“ဟင် . . .ဘယ်သူနဲ့ လဲ”

“မကြာခင် သိရမှာ ပေါ့”

ကိုဒေဝ ပထမ မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း ပြန်ပြီးပြုံး
တယ်။

“ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဆိုပြီး သူရကိုဖက်တယ်။

သူ့မျက်လုံးမှာ တော့ ရီဝေဝေနဲ့ ။

ဒါ . . .ကံကြမ္မာပဲလား။

ဒီကံကြမ္မာ ဘယ်သူကလုပ်တာလဲ။

ကံကြမ္မာက သူတို့ ကို ဒီလိုလုပ်တာလား။

★

[၇]

ကိုဒေဝ နေပြည်တော်ကို ကုမ္ပဏီကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားပြီးပြန်လာတာ
က ကံကြမ္မာအလှည့် အပြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။

ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပြန်လာတာ။

လမ်းကရှင်းနေတယ်။ လမ်းက ကောင်းလည်းကောင်းတယ်။
ဒါကြောင့် မိုင်နှုန်းတော်တော် များများ တင်ပြီး မောင်းလာခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ ဖုန်းဝင်လာတယ်။

ဖီဦးဆီကပါ။

“ဆရာပြန် လာပြီလား”

“အေး . . .”

“မေတ္တာမွေးနဲ့ ဖီဦးတွေ့တော့ မေတ္တာမွေးက ပြောတယ် ဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲ။ ကြော်ငြာကိစ္စလား”

“မဟုတ်သေးဘူးဆရာ။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ”

“အဲဒါ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ ဖူအီးရဲ့ ”

“ဒါပေမဲ့ မေတ္တာမွေးနဲ့ ဖီဦးတို့ ကုမ္ပဏီ စာချုပ်ချုပ်တုန်းက စာချုပ်
သက်တမ်း (၃)နှစ်အတွင်း မှာ အိမ်ထောင်မပြုရဘူးလို့ ပါတယ်လေ”

“သူက အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ပြောလို့ လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ”

“ဘယ်သူနဲ့ လဲ”

တစ်ဖက်က ဖီဦး အသံတိတ်သွားတယ်။

ဖီဦး သူ့အပေါ်ထားရှိတဲ့ အတိုင်းအဆကို ကိုဒေဝ သဘောပေါက်လို
က်တယ်။ သူ့ရင်ကို မထိခိုက်စေချင်တဲ့ ဖီဦးရဲ့ စေတနာ။ ကရုဏာ။

ကိုဒေဝက ဟက်ခနဲရယ်ပြီး . . .

“ဖူအီး . . . ပြောလေ”

“ဆရာ . . .”

ဖိဦးအသံတွေ တုန်ခါနေတယ်။

“ကိုယ်သိပါတယ်။ သူရပါ”

“ရှင် . . .”

“ကိုယ်သဘောတူပါတယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား ဖူအီး”

“ဟုတ် . . .”

ကိုဒေဝ ဖုန်းကိုချလိုက်တယ်။

ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီးတော့မှ စိတ်က လှုပ်ရှားလာတယ်။ ဖိဦးကို လူ့မြွေ
မပျက် ပြောလိုက်ရပေမယ့် တကယ်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်စစီ
ကွဲကြေသွားတာပါပဲ။

အချစ် . . .။

အချစ်ဦး . . .။

ဖိဦးလို ဘေးမှာ အတူ ကာလကြာရှည်စွာ ရှိနေခဲ့သူကို ရင်မခုန်ခဲ့ဘဲ
သူ့ထက်ငယ်တဲ့ မော်ဒယ် မလေးကိုမှ သူ စွဲစွဲနစ်နစ် ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ရူးတာ
လား။ မူးတာလား။ ထူးတာလား။

အခုတော့ သူရက မေတ္တာမွှေးရဲ့ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားပြီ။

စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ လွတ်ချင်သွားတယ်။

ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သစ်လုံးတင်ကားကြီးက အိပ်အိပ်လုပ်နေတာကို စိ
တ်မရှည်ချင်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် လီဗာကိုနင်းလိုက်သည် ။ ဟွန်းတီးလိုက်တယ်။

ရှေ့မီးကြီးနဲ့ လည်း အချက်ပြလိုက် တယ်။

ကျော်တက်မယ်ပေါ့။

ရှေ့ကားပေါ်က ဒရိုင်ဘာနှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးက ပြီးလိုက်တယ်။ ကားကိုတော့ နည်းနည်းကပ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျော်တက်ဖို့ နောက်ကမီးကို ဘေးကပ်ကြောင်း အချက်ပြလိုက်တာပေါ့။

ပြီးတော့ ဘက်မှန်မှာ ကြည့်လိုက်တယ်။

ကားကလေးကျော်တက်ဖို့ အရှိန်မြှင့် လာပြီး ...

နှုတ်ခမ်းမွှေးက ကားကြီးရဲ့ ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်တယ်။

သစ်လုံးတွေကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံမဏိကြိုးက ထောင်းခနဲပြုတ်ထွက်သွားတယ်။

စီစီရီရီတင်ထားတဲ့ သစ်လုံးတွေဟာ ဝုန်းခနဲ ပြိုဆင်းကျလာတယ်။

ကားကလေးက သစ်လုံးကြိုးတွေကို ရှောင်ဖို့ လမ်းဘေးကို ဆွဲကွေ့ချလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အရှိန်နဲ့ မောင်းလာတဲ့ ကားကလေးက လမ်းဘေးက အရန်အတားအုတ်ခုံတွေကို တိုက်မိပြီး လမ်းဘေးကို ဝုန်းဒိုင်းကျကျမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဆင်းသွားတော့တယ်။

လမ်းဘေးချောက်ထဲမှာ ကားကလေးက ပက်လက်။

ကားမောင်းသူကိုဒေဝ ငြိမ်သက်နေတယ်။

ကားအပြင်ကိုထွက်နေတဲ့ လက်တစ်ဖက်က ချင်းချင်းနီလို့ ။

နှုတ်ခမ်းမွှေးပြီးလိုက်တယ်။

အဲဒါ . . .

ကံကြမ္မာလား။

ကံကြမ္မာက လူကို ဖန်တီးတာလား။

လူက ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးတာလား။

*

[၈]

အထူးကုဆေးရုံရဲ့ အထူးခန်းထဲမှာ ပါ။

ကံကြမ္မာအလိုအရ ကိုဒေဝဟာ သေကံမရောက်၊
သက်မပျောက်ဖြစ်ပြီး ကောင်းကောင်း မွန် မွန်ပြန်ဖြစ်လာတယ်။

ကိုဒေဝကို လာရောက်စမ်းသပ်ကြည့်ရှုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက-

“ခင်ဗျား တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ”

လို့ ချီးကျူးတယ်။

ဦးနှောက် Scan ဖတ်ထားတာတွေ၊ ဓာတ်မှန်တွေ အားလုံးကို စစ်
ဆေးကြည့်ရှုပြီး . . .

“ထူးခြားတယ်ဗျာ။ လုံးဝကို စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ ထိခိုက်မှုမျိုးမဖြစ်
ခဲ့ဘူး”

ကိုဒေဝလက်မောင်းမှာ ပတ်တီး၊ ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးတွေနဲ့ မျက်နှာမှာ ပွန်းရာပဲ့ရာတွေ တော့ ရှိတာပေါ့။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ဖိဦးကတောင် . . .

“ဆရာ ခုလိုဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ဖိဦးကျေနပ်တာနှစ်ခုရှိတယ်”လို့ ပြောသွားတယ်။

“ဘာလဲ ဖူအီးရဲ့ ”

ကိုဒေဝက နားမလည်စွာနဲ့ မေးတယ်လေ။

“အလုပ်တွေကိုချည်း ကြိုးလုပ်နေတော့ ဒီတစ်ခါ ဆရာအနားရတာပေါ့။ ဒါဟာ နံပါတ်တစ်။ နံပါတ်နှစ်ကတော့ ဖိဦး ဆရာ့ကို ပြုစုခွင့်ရတယ်လေ”တဲ့ ။

အမှန်ပဲ။ စဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်ချိန်ကနေ ယခုလို နလန်ပြန်ထူလာတဲ့ အထိ ဖိဦးက ဘေးမှာ နေ့ရောညရော နေပေးပြီး ပြုစုခဲ့တာ။ ဆေးတိုက်၊ ရေပတ်တိုက်တာကအစ အိမ်သာသွားတာ အဆုံး ပေါ့။ ဖိဦးရဲ့ ရင်ထဲကို ကိုဒေဝမြင်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

ခက်နေတာက အချစ်ခံရခြင်းနဲ့ ချစ်ခြင်းကမတူဘူး။

သူချစ်နဲ့ ကိုယ်ချစ်က မတူဘူး။

ဖိဦးက သူ့ကိုချစ်တာ။ သူက မေတ္တာမွေးကိုချစ်တာ။

ပြိုင်ပွဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ပြိုင်ပွဲ။

ဒီလိုပဲ။ ကိုဒေဝဘဝမှာ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ပြိုင်ဘက်ကရှိနေခဲ့ပြီး ပြိုင်ပွဲက ထာဝရရှိခဲ့ တယ်လေ။

တခြားမကြည့်နဲ့ ။

ညီဖြစ်တဲ့ သူရနဲ့ ပဲကြည့်။

ငယ်စဉ်က ဖေဖေဝယ်ပေးထားတဲ့ စက်ဘီးကလေးနှစ်စင်းကို လမ်း

မကြီးပေါ်မှာ ပြိုင်စီးခဲ့ရ ဖူးတာ . . .

သူကလည်း သူရကိုနိုင်ချင်တယ်။ သူရကလည်း သူ့ကိုနိုင်ချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက သူက အကြီးမို့လားမသိဘူး။ သူရကို နိုင်ခဲ့တယ်။ နိုင်
တော့ သူ ကျေနပ်တယ်။

ဟော . . .ဖေဖေရဲ့ အချစ်ကျတော့လည်း ဒီလိုပဲ။

သူရနဲ့ သူ ပြိုင်ဘက်ပဲ။

အဲဒါမှာ လည်း ဆိုးချင် ပေချင် တေချင်ပြီး ကျောင်းစာမှာ ညံ့တဲ့ သူရ
က သူ့ကိုမမီခဲ့ဘူး။ ဖေဖေက စာတော်ပြီး ထက်မြက်တဲ့ သူ့ကို အချစ်ပိုခဲ့
တယ်။ သူ ကျေနပ်ရပြန်တယ်။

တစ်ခါ ဖေဖေမကွယ်လွန်မီ ဖေဖေက သူ့ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လွှဲအ
ပ်တော့လည်း သူရက လိုချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေလွှဲအပ်ခဲ့တာက သူ့ကို
။ သူ့အဖို့ ကျေနပ်စရာချည်းပါ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သူ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုတော့ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်ကို ညီတူမျှတူ ပေးဖို့ စီမံခဲ့တာပါ။

အခု မေတ္တာမွေးနဲ့ ပတ်သက်တော့ သူရနဲ့ ကိုဒေဝ ပြိုင်ကြရပြန်ပြီ။
ကိုဒေဝကလည်း မေတ္တာမွေးကိုချစ်တယ်။ သူရကလည်း မေတ္တာမွေးကို
ချစ်တယ်။

ဒီပွဲမှာ တော့ သူက သူရကို ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ပြီ။

မေတ္တာမွေးက သူ့ဘက်ပါမလိုလိုနဲ့ သူရဘက်ပါသွားတယ်။

ဒါ . . .ကံကြမ္မာလား။

ကံကြမ္မာက လူတွေရဲ့ အချစ်ကိုတောင် ကြိုးကိုင်တာလား။

ဒါမှ မဟုတ် လူကပဲ ကံကြမ္မာရဲ့ အချစ်ကို ကြိုးကိုင်တာလား။

*

“အစ်ကိုက တော်ရုံဖြိုလဲ့လို့ ပြိုမဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ဒေါက်တာရယ်။
ကျွန်တော့်အစ်ကိုက သံမဏိဗျ”

သူရက ဆရာဝန်ကြီးကို အားပါးတရပြောတယ်။ ကိုဒေဝရဲ့ လက်ကို
လည်း အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်တယ်။

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ဘူး
မဟုတ်လား”လို့ လည်း ကိုဒေဝကိုမေးတယ်။

ကိုဒေဝ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ဝန်ခံစရာရှိနေသေးတယ်။

ဒါလည်း ကံကြမ္မာပဲ။

ကိုဒေဝနဲ့ သူရဟာ ညီအစ်ကိုအရင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဘာမှ သွေးသားမ
တော်စပ်ဘူး။ လုံးဝ သူစိမ်းတွေ။

ပြီးတော့ ကိုဒေဝရော သူရပါ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ လည်း သွေးသားမ
တော်စပ်ပြန်ဘူး။

နားရှုပ်သွားပြီလား။

ဒီလိုပါ . . .။

ကိုဒေဝရော သူရပါ မိဘမဲ့တွေဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက် မိဘမဲ့ကလေးများ
စောင့်ရှောက်ရေး သင်တန်းကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကံကြမ္မာ
အလိုအရ မိဘတွေရဲ့ သေကွဲကွဲခဲ့ရတာ။

နောက်တော့ သင်တန်းကျောင်းကို ဖေဖေတို့ ရောက် လာပြီး မွေးစားဖို့ ကိုဒေဝနဲ့ သူရကို ခေါ်သွားတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သားနှစ်ယောက် မွေးခဲ့ဖူးတယ်တဲ့ ။ သားနှစ်ယောက်မွေးပြီးချိန်မှာ ဖေဖေက နောက်ထပ်ကလေးမယူဘူးဆိုပြီး သားကြောဖြတ်တယ်။ ဒီသားနှစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်းလို့ နောက်ထပ်တစ်ယောက် မယူတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘော။

ကံကြမ္မာက ဖန်လာချင်တော့ . . .

ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ သားနှစ်ယောက် ကျောင်းကအပြန် သူတို့ စီးလာတဲ့ ကားကို ကုန်ကားကြီး တစ်စီးက ဝင်တိုက်ရာမှာ နေရာတွင် ပဲပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားကြတယ်တဲ့ ။

မေမေ့ခမျာ မပဋ္ဌာမြေလူးပဲလို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီနောက် မေမေဟာ စိတ်တွေမူမမှန်တော့လောက်အောင်ကိုပဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

မေမေ့ကိုသနားတဲ့ ဖေဖေက ဆုံးသွားတဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို ဖေဖေ့အတွက် အစားထိုးပေးဖို့ စဉ်းစားပြီး မိဘမဲ့သင်တန်းကျောင်းကို ရောက်လာတာဖြစ်တယ်။

သင်တန်းကျောင်းမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဆုံးသွားတဲ့ သားနှစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ချင်းတူ၊ အသက် အရွယ်တူ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်တော့ ကိုဒေဝနဲ့ ကိုသူရတို့ အရွေးခံရတယ်။

ဒေဝနဲ့ သူရဆိုတာကလည်း သူတို့ ရဲ့ ငယ်နာမည် မဟုတ်ဘူး ။ ဖေဖေ မေမေတို့ ရဲ့ မူလသား အရင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်။ နာမည်အပြည့် အစုံက ဖေဖေ့နာမည် နောက်ဆုံးအလုံးနှစ်လုံးပါတယ်။ ဒေဝဘုန်းရော

ငန့် သူရဘုန်းရောင်ပေါ့။

ကဲ . . .ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကံကြမ္မာဆိုတာ။

ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲတဲ့ မိဘနှစ်ပါးတွေနဲ့ သူတို့ ရေစက်ဆုံပြီး လူဖြစ်လာတယ်။ နောက်တော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး မိဘတွေဆုံးပါးကုန်ကြတယ်။ မိဘမဲ့တွေဖြစ်သွားတယ်။ ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်စွာ နဲ့ ငတ်တစ်လှည့်၊ ပြတ်တစ်လှည့်ဖြစ်ရတယ်။ ခိုးတာဝှက်တာ လုပ်ရတယ်။

အဲဒီကနေ ကံအလှည့်သင့်ပြီး မိဘမဲ့ကလေးများကျောင်းကို ရောက်ရတယ်။

အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး မိဘအစားရတယ်။ သူဌေးကြီးမိသားစု ထဲမှာ သူဌေးသားတွေဖြစ်လာတယ်။

ဆန်းကြယ်လိုက်တာလေ။

ဒါကံကြမ္မာပေါ့။

“ဒေါက်တာတို့ အစ်ကိုကို ဘယ်လောက်ငွေညှစ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

ညီဖြစ်တဲ့ သူရရဲ့ မေးခွန်းက ကိုဒေဝရဲ့ အတွေးကို ဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဗျာ . . .”

ဆရာဝန်ကြီး နားမလည်လို့ အံ့ဩထိတ်လန့်တဲ့ အာမေဍိတ်သံထွက်လာတယ်။ မျက်မှန် ထဲက မျက်လုံးတွေ ပြူးလို့ ။

သူရက ရယ်တယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ အစ်ကိုဆေးရုံမှာ ဘယ်နှရက် နေရဦးမလဲ မေးတာပါ”

ဒီတော့မှာ ဆရာဝန်ကြီး မျက်နှာပြေသွားတယ်။

“ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ အနာဒဏ်ရာတွေ ကင်းစင်ပြီး ကျန်းမာပြီဆိုတာနဲ့ ဆင်းလို့ ရပါပြီ။ ကဲ . . . ဆေးရုံအုပ်ကြီးအခန်းကို ခဏကြွပြီး ကိုဒေဝရဲ့ အခြေအနေ ဆွေးနွေးရအောင်”

ဆရာဝန်ကြီးက မှာ ပြီး ထွက်သွားတယ်။

သူရက . . .

“အစ်ကိုကို ချစ်တယ်။ မခွဲကြေး”

လို့ ကိုဒေဝကို ကတိတောင်းပြီးမှ လိုက်သွားတယ်။

ကိုဒေဝက ဆီးသွားချင်တာနဲ့ အိမ်သာခန်းထဲကိုဝင်တယ်။

သူရက အခန်းအပြင်အရောက်မှာ ဖုန်းလာလို့ ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်တယ်။

“ဟဲလို . . .”

အဲဒါလည်း ကံကြမ္မာပါပဲ။

*

[၉]

ပြိုင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ကိုဒေဝနဲ့ ပြန်ဆုံရပြန်ပြီ။

ဆုံပုံဆုံနည်းလေးကတော့ လှတယ်။

အရုံးကို ကိုဒေဝက ပြန်ပြီး အကြွေးဆပ်ရမှာ ။

လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းထဲမှ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ပြီး ရွှေခါးပတ် ချန်ပီယံလို ပွဲရဲ့ အကြံဉာဏ်လှပဲ ဆင်နွှဲကြမှာ က ယက္ခနဲ့ ကုမ္ဘာနံ။

နာမည်တွေကတော့ ဘီလူးတွေချည်းပဲ။

အဲဒီဘီလူးတွေရဲ့ နောက်ကဆရာကြီးတွေက ကိုဒေဝနဲ့ ကိုဒဿ။

ယက္ခက ကိုဒေဝလူ၊ ကုမ္ဘာန်က ကိုဒဿရဲ့ လူ။

ဒီနှစ်ယောက်လက်ရည်က ညီတယ်။ သူမသာကိုယ်မသာ။

“ဆရာ ဘယ်ဘက်က လောင်းမှာ လဲ”

ပွဲကြည့်စင်ရဲ့ အထူးတန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုဒေဝကို အတွင်းရေးမှူး
ကလေး ဖိဦးက လာမေးတယ်။ အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး။

“ကုမ္ဘာန် . . .”

“ဟင် . . .ဆရာကလည်း ကိုယ့်လူမလောင်းဘဲ သူ့လူလောင်းရသ
လား။”

“လောင်းလိုက်ပါ”

လောင်းရဲ့မဲ့အတိုင်းအတာကိုလည်း ပြောလိုက်တယ်။

တကယ်စွန့်စားရမဲ့ပွဲ။ ပြောရရင် ကိုဒေဝအဖွဲ့ သူဌေးဖြစ်ခွေးဖြစ်ပဲ။
အကြွေးတွေနဲ့ ယူပြီး လောင်းတာ။

ဒီလိုလောင်းဖို့ ကိုလည်း ကိုဒေဝ အကွက်ဆင်ပြီးသား။

ကိုဒဿရဲ့ အကွက်ကို သူက ကြိုသိတယ်လေ။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ကိုဒေဝ သူ့ရဲ့ မြင်းကြီးထိပ်ဖြူကို စီးပြီးပြန်အ
လာ ကိုဒဿက ရောက်လာ တယ်။

“ကိုဒေဝ ခင်ဗျားရဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကခြံကြီးနဲ့ အပန်းဖြေစံအိမ်ကိုရောင်း
မယ်ဆို။ ကျုပ်ဝယ်မယ် လေ။ ထိုက်တန်တာ ကျုပ်မဟုတ်လား။”

ရိလိုက်တဲ့ စကား။

“ခင်ဗျား ထိုက်တန်တာ ကျုပ်ရဲ့ စံအိမ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်သီးလား ဆိုတာ ကျုပ် စဉ်းစား လိုက်ပါဦးမယ်”

ကိုဒေဝစကားက ပြင်းထန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုဒဿက တဟားဟားရယ်တယ်။ လှောင်ရယ်ပေါ့။

ဒီအချိန်မှာ ဖိဦးက ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ လက်မှတ်ထိုးဖို့ လာတယ်။

ကိုဒေဝက . . .

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားဖောင်တိန် ခဏလောက်”

လှမ်းတောင်းတော့ ကိုဒဿက သူ့ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအပေါ်အိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဖောင်တိန်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ရွှေအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပီလီကင် ရွှေရောင်ဖောင်တိန်လေး၊ လှမှ လှ။

ကိုဒေဝ လက်မှတ်ထိုးတယ်။

ထိုးအပြီးမှာ ဖိဦး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

“ကိုဒဿနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ပြိုင်ပွဲက ကျန်သေးတယ်လေ။ ဒီပြိုင်ပွဲအပြီးမှာ ခင်ဗျားနိုင်ရင် ပြင်ဦးလွင်က ကျုပ်ရဲ့ ခြံနဲ့ စံအိမ်ကိုသာမကဘူး၊ ဟော့ဟိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်က အိမ်ကိုပါ ခင်ဗျား ရမှာ ”

ကိုဒဿက ကိုဒေဝညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ဒီအခိုက်အတန့် စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာ ကိုဒေဝက သူ့ရဲ့ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ သူ့ဖောင်တိန်နဲ့ ကိုဒေဝရဲ့ ဖောင်တိန်ကို လဲလိုက်တယ်။ ကိုဒေဝဖောင်တိန်ကလည်း ရွှေရောင်ပီလီကင်ပဲ ပေါ့။

ပြီးတော့ ကိုဒဿကို ဖောင်တိန် ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့။

ကိုဒဿက ကျေနပ်ပြီးနဲ့ ပြန်သွားသလို ကိုဒေဝကလည်း ပြီးကျန်ရစ်တယ်။

ဒါက ဉာဏ်ကစားတဲ့ ပွဲဘဲ။

လူကလုပ်တဲ့ ကံကြမ္မာ။

ကိုဒဿရဲ့ ဖောင်တိန်နဲ့ အမျိုးအစားတူ အရောင်အသွေးတူ ဖောင်တိန်ကို နိုင်ငံခြားကနေ မှာ တယ်။ ပြီးတော့ ရေဒီယိုထရန်စမစ်တာ အသေးလေးကို အထဲမှာ ဆင်တယ်။ အခုလို အခွင့်ကောင်း ရချိန်မှာ လဲတယ်။

ကဲ . . .ကိုဒဿ ဘာလုပ်မလဲ။

ကိုဒဿ ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ကြံသမျှ ဖန်သမျှကို ကိုဒေဝက သိနေမှာပဲပေါ့။

ဒီတော့ ကိုဒဿကို ရှုံးမှာ ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူးလေ။

ဟုတ်မဟုတ် စင်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်စို့။

ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ ယက္ခနဲ့ ကုမ္ဘာန် ထိုးနေကြပြီ။

ကိုဒဿကလည်း အပြီးနဲ့ ဟိုဘက် ပွဲကြည့်စင်ကနေ ကြည့်နေတာ။ သူက ဉာဏ်များ ပြီး သူ့ လူကုမ္ဘာန်ကို အရှုံးပေးလဲချဖို့ အကွက်ချတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ယက္ခဘက်ကလောင်းတယ်။

သူ ယက္ခဘက်ကလောင်းတော့ ကိုဒေဝက ကုမ္ဘာန်ဘက်ကပြန်လောင်းတယ်။

ကိုဒေဝကလည်း ကျားဘဲလေ။

ကုမ္ဘာန်ကို ခေါ်တွေ့ပြီးသား။ ကိုဒဿပေးတဲ့ ငွေကြေးပမာဏထက်

၂ ဆပေးတယ်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်။ ‘ပထမပွဲတုန်းက နဂါးနက်
တို့ ကျားပေါက်တို့ ဘာဖြစ်သွားလဲ။ မလိမ္မာရင် သူတို့ နောက်လိုက်ရမှာ
' လို့ အချို့သာဆုံးစကားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ထားလိုက်တယ်။

ကုမ္ဘာန်လည်း လူပါး။

ဆုပဲယူမှာ ။ ဒဏ်ကြေးကို ဘယ်ယူမလဲ။

ဟောကြည့် ... ။

စင်ပေါ်က ယက္ခနဲ့ ကုမ္ဘာန် ဘီလူးနှစ်ကောင် ပြိုင်နေကြပြီ။ ပရိသတ်
ကတော့ လုပ်ပွဲကြီး ဆိုတာ မသိဘူး။ မသိအောင်လည်း သူတို့ က ပညာ
သားပါပါ ထိုးသတ်နေကြတယ်။

ပထမအချီ ပြီးသွားတယ်။ အနိုင်အရှုံးမပေါ်ဘူး။

ဒုတိယအချီမှာ ကုမ္ဘာန်က ယက္ခရဲ့ လက်သီးနဲ့ လှဲချတယ်။

ကိုဒဿပြီးသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ အကွက် ဝင်သွားပြီပေါ့။ ပွဲပြီးပြီပေါ့။

“ခြောက် ... ခုနစ် ... ရှစ် ...”

ဒိုင်ရဲ့ ရေတွက်မှု ကိုးမရောက်ခင်မှာ ကုမ္ဘာန် ပြန်ထတယ်။ ဒီကောင်
ဘာလုပ်တာလဲ။ ပွဲက အပြီးသတ်ရမှာ ။ ဘာဆက်စရာလိုသေးလဲပေါ့။

ဒီမှာ ပဲ ယက္ခနဲ့ ကုမ္ဘာန် ပြန်ပြီးဆုံတွေ့တယ်။

အဆုံမှာ ကုမ္ဘာန်ရဲ့ ခြေကန်ချက်ဟာ ဖွင့်ပေးထားတဲ့ ယက္ခရဲ့ ခေါင်း
ဆီကို မြောက်တက်ပြီး ဝင်သွားတယ်။ ယက္ခလွင့်ဝဲကျသွားတာ လှလှပ
ပါပဲ။ ပြန်မထတော့ဘူး။

ဒိုင်က တစ်ဆယ်ထိ ရေတွက်ပြီးသွားပြီ။

ကုမ္ဘာန်ရဲ့ လက်ကို ဆွဲမြှောက်ပြီး အနိုင်ရရှိကြောင်း

ကြေညာလိုက်ပြီး။

ကိုဒဿရဲ့ မျက်နှာကြီး မည်းသွားတယ်။ သူက တကယ်ကွဲသွားတာ
။ လဲသွားတာ။

ကိုဒေဝက ကိုဒဿရဲ့ရာကို လျှောက်သွားတယ်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုဒဿ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုပြင်ဦးလွင်က စံ
အိမ်ရော၊ ဒီကအိမ်ကိုပါ အပ်ရမယ်ထင်နေတာ”

အားပေးနှစ်သိမ့်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ရိလိုက်တာ။ ထေ့လိုက်တာ။ ကိုဒ
ဿ ဘာမှ ပြန်မပြော နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

ကိုဒေဝက လှည့်ထွက်ဟန်လုပ်ပြီးမှ ...

“ဪ ...”

ဆိုပြီး ပြန်လှည့်တယ်။

“ဟိုတစ်ခါ ကျုပ် လက်မှတ်ထိုးဖို့ ခင်ဗျားဆီက ဖောင်တိန် ငှားတုန်း
က ဖောင်တိန်ပြန် ပေးတော့ မှားသွားတယ်။ ဒါကမှ
ခင်ဗျားဖောင်တိန်ဗျ။ ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ကျုပ်ဖောင်တိန် ပြန်လဲရအော
င”

ဆိုပြီး ဖောင်တိန်ချင်း ပြန်လဲတယ်။

ပြီးမှ ...

“ကျုပ် ဖောင်တိန်ထဲမှာ က အသံဖမ်းလို့ ရတဲ့ ကိရိယာ တပ်ထား
တာဗျ”

ကိုဒေဝ ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာတယ်။

ကိုဒဿ မြေပြင်လဲကျသွားတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့ခမျာ ဒိုင်လူကြီး အမှန်စဉ်ရေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ တစ်ဆယ်ကျော်တဲ့ အထိ ကိုဒေဝ စိတ်ထဲ က ရေတွက်လာတာ။ ကိုဒဿ ပြန်ထမလာဘူး။ သူတပည့်တွေပွေ့ချီပြီး ကားဆီကို ယူသွားကြရ တယ်။

ဆေးရုံကိုပဲဖြစ်မှာ ပေါ့။

ဒါ ကံကြမ္မာတော့ ကံကြမ္မာပဲ။

ဒါပေမဲ့ လူရဲ့ လှည့်စားမှုအတိုင်း ကပြရတဲ့ ကံကြမ္မာ။

ဟုတ်တယ်နော်။

ဒါ ငြင်းစရာမရှိဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

*

[၁၀]

ကိုဒေဝတို့ လက်ဝှေ့ပွဲကြည့်စင်မှာ အားပြိုင်နေကြတုန်း ကံကြမ္မာ ရေးဆွဲတမ်း ကစားနေကြ တုန်းမှာ ...

အိမ်မှာ လည်း သူရနဲ့ မေတ္တာမွှေးတို့ အားပြိုင်နေကြတယ်။ ကံကြ မ္မာကို ရေးဆွဲတမ်း ကစား နေကြတယ်။

ကံကြမ္မာပြိုင်ပွဲက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက အမှန်ပဲ။

ကြည့် ...

သူရရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကနေ ...

“မောင်နဲ့ မွေး လက်ထပ်ကြစို့နော်”

မေတ္တာမွှေးက တောင်းဆိုတယ်။

ဒါ . . . မေတ္တာမွေးရဲ့ တားဂတ် (ပစ်မှတ်)ပဲလေ။ ပထမက ကိုဒေဝ ကိုတွေ့တယ်။ ချဉ်းကပ် တယ်။ ကိုဒေဝရဲ့ နှလုံးသား သူ့ဘက်ပါလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူရနဲ့ ထပ်တွေ့တယ်။ သူရက မေတ္တာမွေးကို ပိုပြီး လှုပ်ရှားစေတယ်။ အပြောကောင်းတယ်။ ရုပ်ချောတယ်။ သွက်တယ်။ ပြီးတော့ အကြံကြီးပုံရတယ်။

ဒီတော့ မေတ္တာမွေးက ပစ်ကွင်းကိုပြောင်းတယ်။ သူမ လိုချင်တာ အားလုံးရဖို့ သူရက ပိုပြီး အခြေအနေကောင်းနေတယ်လို့ သူမထင်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မေတ္တာမွေးနဲ့ သူရ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာ။

သူရက မေတ္တာမွေးရဲ့ စကားကြားတော့ ပြုံးတယ်။

မေတ္တာမွေးကို တွန်းခွာပြီး ထိုင်ရာကထတယ်။

သူရဲ့ စားပွဲကို သွားဖွင့်တယ်။ အံ့ဆွဲထဲကနေ ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ်တယ်။

“မင်းကို ငါလက်မထပ်ဘူး”

တဲ့ ။ သူရ ပထမဆုံး ပြောတဲ့ စကား။

မေတ္တာမွေး ရုတ်တရက် နားမလည်ဖြစ်သွားတယ်။

သူမရဲ့ ထောင်ချောက်က ငှက်ငယ်က ထပျံသွားပါလား။

“ဒီဖိုင်ထဲမှာ မင်းအကြောင်းတွေရှိတယ် မေတ္တာမွေး”

ဖိုင်ကို မေတ္တာမွေး မျက်နှာနားမှာ ထောင်ပြပြီး သူရပြောတယ်။

မေတ္တာမွေး ကြောင်ကြည့်နေတယ်။

“မောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မွေး နားမလည်ဘူး”

“နားမလည်ဘူးလား။ ငါပြောပြရမလား”

မေတ္တာမွှေး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

“မင်းဟာ မိဘမဲ့ကလေးများ သင်တန်းကျောင်းကလာတဲ့ သူ။ ကံကောင်းတော့ ပညာလေး အသင့်အတင့်နဲ့ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရတယ်။ ရုပ်ကလေးကလှတော့ မျက်စိကျတဲ့ အဘိုး ကြီးတစ်ဦးကို အပိုင်ကပ်တယ်။

စပွန်ဆာအဘိုးကြီးရဲ့ အရိပ်အာဝါသမှာ ခိုပြီး မင်း မော်ဒယ်လ်လောကထဲရောက်တယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးကို ချိတ်တယ်။ အဘိုးကြီးက ပြဿနာရှာတော့ အဘိုးကြီးကို မင်းရှင်းပစ်ခဲ့ တယ်။ ပီရီတော့ မင်းအမှုက မပေါ်ဘူး။ ဓာတ်ပုံဆရာက အကာအကွယ်ပေးခဲ့တာလည်း ပါတယ်ပေါ့။

အဲဒီဓာတ်ပုံဆရာပေါ် နင်းပြီး မင်းတက်လာချိန်မှာ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့တယ်။ အစ်ကိုကို မင်းချိတ် ဖို့ မင်းကြိုးစားတယ်။ နောက်တော့ ငါနဲ့ တွေ့တယ်။ မင်းရဲ့ ဘဝတက်လမ်းခရီးမှာ အဆင့်ဆင့် နင်း တက်ခဲ့တဲ့ လှေကားထစ်တွေထဲက နောက်ဆုံးလှေကားထစ်က ငါပဲ”

“ မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး ”

မေတ္တာမွှေးရဲ့ ငြင်းဆိုချက်က ကယောင်ချောက်ချား၊ သွေးရှူးသွေးတန်းပါ။

သူရက အပီပြိုးတယ်။

“ငါ့မှာ အထောက်အထားတွေရှိတယ်။ မင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာဆီကရခဲ့တာ။ ပြီး ရှေ့ပိုင်းက အချက်အလက်တွေလည်း ငါ့ဆီမှာ အထောက်အထား အပြည့်အစုံရှိတယ်။ ဒီအချက်အလက်တွေ

ရဲလက်ထဲကိုရောက်သွားရင် အဘိုးကြီးကိုသတ်မှုနဲ့ မင်း ထောင်ထဲရောက်သွားမှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲဘူး”

မေတ္တာမွေး ဆက်တီပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ်ကျသွားတယ်။

မျက်ရည်တွေကျလာတယ်။

ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လား၊ မာယာမျက်ရည်လား တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်
။ နှစ်ခုလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

“မောင် . . .တောင်းပန်ပါတယ်။ မွေး မောင့်ကိုချစ်တာကို ယုံပါ”

သူရက ပြုံးပြီးကြည့်နေတယ်။ အဲဒီအကြည့်က မေတ္တာမွေးရဲ့ ကံကြမ္မာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေ လို့ သနားစရာသတ္တဝါပဲလို့ ကြည့်တဲ့ အကြည့်မျိုး။

“မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်လား”

မေတ္တာမွေး ခေါင်းညိတ်တယ်။ တကယ်ကို မေတ္တာမွေးက အရှုံးဘက်မှာ ရောက်နေပြီ။

“အင်း . . .လက်ထပ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . .”

သူရက နှောင်ကြိုးနဲ့ ချည်တော့မယ်။

“ဘာ ဒါပေမဲ့”

“သဘောတူညီချက် ယူရမယ်”

“ပြောပါ”

“အစ်ကို့ကို သတ်ပေးရမယ်”

“ရှင် . . .”

မေတ္တာမွေး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ သူမက ဘဝတက်လမ်းကို ရှာခဲ့ စဉ်တုန်းက ခလုတ် ကန်သင်းကိုရှင်းခဲ့တာ သွေးမစပ် သားမစပ်တဲ့ သူ။ သူရပြောနေတာက သူ့အစ်ကိုကိုသတ်ဖို့ တဲ့ ။ ကြောက်စရာကောင်းလို က်တာ။

“မင်းနားလည်အောင် ငါပြောပြမယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ငါက ညီအစ်ကိုအရ င်းလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဝမ်းကွဲလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူစိမ်းတွေ။ သူရောငါပါ ဖေဖေ မေမေတို့ ရဲ့ မွေးစားသားတွေ။ ဒီတော့ သွေးမနီးဘူး ”

“ဟင် . . .”

ဒါ မေတ္တာမွေး မသိခဲ့တဲ့ အချက်ပဲ။

“အစ်ကိုက ငါ့ထက် ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘက်ဘက်က သာတယ် ။ စက်ဘီးစီးရင်လည်း အစ်ကိုကနိုင်တယ်။ ကစားရင်လည်း အစ်ကိုကနိုင် တယ်။ ပညာရေးကျတော့လည်း အစ်ကိုက ငါ့ ထက်ချွန်တယ်။ အလုပ် လည်း ငါ့ထက်တော်တယ်။ အကွက်လည်း ငါ့ထက်မြင်တယ်။ ဖေဖေ မေမေရဲ့ အချစ်ကိုကျတော့လည်း ငါ့ထက်ပိုရတယ်။

ဖေဖေ မေမေ မရှိကြတော့လည်း အစ်ကိုက ကုမ္ပဏီကို အုပ်စီးခွင့်ရ တယ်။ ငါကလက်ဝေခံ။ ဒုတိယနေရာကလူ။ အစ်ကိုကို ငါငယ်ငယ်က တည်းက မကျေနပ်ဘူး။ အခု ပိုပြီး မကျေနပ်ဖြစ် တယ်။ ငါရမဲ့ တစ်ဝ က်သော အမွေကလည်း အစ်ကိုကခွဲမပေးဘူး။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက တချို့ ပိုင်ဆိုင် မှုတွေကို သူမရှိမှ ငါက အမွေရမှာ ။ သူ မရှိရင် ငါက အ မွေအားလုံးရမှာ လေ။ ဒါဟာ အစ်ကိုကို ရှင်းပစ်ရမဲ့အကြောင်းရင်းပဲ”

မေတ္တာမွေး ငြိမ်နေတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ တော့ အလုပ်တွေလုပ်နေ တာပေါ့။ သူရကြိုးဆွဲရာက,ရ မဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ဘဝကလွဲရင် သူမမှာ ရွေး

ချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ဘူး။

သူမက စင်အောက်ရောက်နေပြီ။

သူရလက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်သွားပြီ။

အပြောင်းအလဲက မြန်လိုက်တာ။

ကံကြမ္မာက မျက်လှည့်ပြလိုက်တာ။

“အဲဒီတော့ . . .”

“မင်း ဘာမှ ခေါင်းစားစရာမလိုဘူး။ မင်းရဲ့ အဓိကလိုအပ်မှုက ငွေပဲဟာ။ ငါ့ကိုမလိုဘူး။ ငွေပါ။ ငါပြောသလို မင်းလုပ်ရင် ငါရတာရဲ့ ရာခိုင်နှုန်းနှစ်ဆယ်ရမယ်”

မေတ္တာမွှေးရဲ့ အခွင့်အလမ်းက မှောင်ထဲကနေမြင်ရတဲ့ အလင်းရောင်ပဲ။

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်မှာ ပါ။ မင်းဘဝကို ငါ့ကိုပေးစရာမလိုဘူး။ နောင်ကျမှ မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဆုံးဖြတ်။ လောလောဆယ်မှာ ငါပြောတာ မင်းလုပ်ရင်ရပြီ။ မင်းလိမ္မာနေသရွေ့ ချမ်းသာမှာ ပါ”

ရွေးချယ်စရာမှ မရှိတော့တာ။ ခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲပြီး ဘာရှိမှာ လဲ။ ဟုတ်ကဲ့ပေါ့။

“ကောင်းပြီ . . . ။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်”

သူရက ကြေညာတယ်။

*

မင်္ဂလာပွဲက သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တရားရုံးမှာ
လက်မှတ်မထိုးဘူး။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သင့်သင့်တင့်တင့် လုပ်လိုက်တာပါပဲ
။

ဒီပွဲမှာ . . .

သူရ ပြုံးနေတယ်။ အပြုံးဆုံး၊ အကြည်လင် အတောက်ပဆုံးအပြုံးနဲ့
။ ဒုတိယက မေတ္တာမွှေး။ သူမလည်း ပြုံးနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူရရဲ့
အပြုံးကို မမီဘူး။

ကျန်တာက ကိုဒေဝနဲ့ ဖီဦး။

သူတို့ အပြုံးက မချိပြုံးတွေ။

ကံကြမ္မာကို ကစားနေကြတာလား။

ကံကြမ္မာရဲ့ ကစားကွက်ထဲမှာ အရွှေ့ခံနေကြရတာလား။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေတ္တာမွှေးက မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲမှာ ။ သူရက
သူငယ်ချင်းတွေကို ဧည့်ခံဖို့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ကိုဒေဝက ထမင်းစားခန်းမှာ အရက်သောက်တယ်။

ဖီဦးက အလိုက်တသင့် ငဲ့ပေးတယ်။

မများ ပါစေနဲ့ လို့ တားတဲ့ ဖီဦးက ကိုဒေဝကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်
ငဲ့ပေးနေတယ်။

ကိုဒေဝ အတော့်ကိုမူးသွားတာ။ အချစ်ကြောင့်ရော၊ အရက်ကြောင့်
ရော၊ တခြားအရာတွေ ရော ပေါင်းပြီးမူးတာ။

အခန်းထဲကို ဖီဦးက တွဲပို့ရတယ်။

အဲဒီမင်္ဂလာဦးညက ရယ်စရာတော့ အတော့်ကိုကောင်းနေတယ်။

မင်္ဂလာဆောင်တာက သူရနဲ့ မေတ္တာမွေး။

သူရပြန်ရောက် လာပြီး မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာတော့ မေတ္တာမွေးက ရုပ်ရှင်ထိုင် ကြည့် နေတယ်။

“မအိပ်သေးဘူးလား”

သူရကအမေးကို မေတ္တာမွေးက ‘အင်း’တစ်လုံးပဲပြောတယ်။

“ရုပ်ရှင်ကော ပြီးတော့မှာ လား”

“မပြီးသေးဘူး၊ ဒါပြီးရင် နောက်ထပ်တစ်ကား ကြည့်ဦးမှာ ၊ အဲဒီတစ်ကားပြီးရင် နောက်တစ် ကားကြည့်ဦးမှာ ”

“မိုးလင်းသွားမှာ ပေါ့”

“မိုးလင်းထိ ကြည့်မှာ လေ”

“နှစ်ယောက်အိပ်မင်္ဂလာခုတ်ကြီးမှာ သတို့ သားက တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရမယ်ဆိုတာ တော့ သဘာဝမကျဘူး ထင်တာပဲ”

“ဒါ ကိုသူရ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်း သွားကြရတဲ့ ခရီးပါ”

မေတ္တာမွေးက နည်းနည်း အသာစီးပြန်ရ လာပြီး သူ့ကို ပခုံးချင်းယှဉ်လာတဲ့ သဘော။ သူမက သူရရဲ့ ဇနီးဖြစ် လာပြီ။ ဒါ တစ်ဆင့်မြင့်တက်လာတာပဲ။ ပြီးတော့ သူရရဲ့ အကြံအစည်ကို သူမက သိနေခဲ့တာ။ ဒါ ဟာလည်း လိုအပ်ရင် လက်နက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

ကံကြမ္မာကို ကြိုးဆွဲရာမှာ အရင်က သူရက အပေါ်စီးက။ မေတ္တာမွေးက အောက်ခြေက။ ယခုတော့ ရင်ဘောင်တန်းလို့ ရ လာပြီ။

ဒါကို သူရကလည်း သဘောပေါက်တယ်။

မြွေမြွေချင်းပဲ ခြေမြင်တာပေါ့။

“လက်တွဲသွားကြမဲ့လူချင်း မေတ္တာကလေး အပိုဆောင်းကြရင် မကောင်းဘူးလား မွေးရယ်”

သူရက မေတ္တာမွေးကို လာဖက်တယ်။ မေတ္တာမွေးက အဖက်မခံဘူး ။ သူရက နမ်းဖို့ ကြိုးစား တယ်။ မေတ္တာမွေးက အနမ်းမခံဘူး။ သူရက ကြိုးစားတယ်။ မေတ္တာမွေးက ရှောင်တယ်။

ဖိုနဲ့ မ အခန်းတစ်ခုတည်းမှာ ။ ည . . .။

ဒါပေမဲ့ မေတ္တာမွေးက အလံဖြူမထောင်ဘူး။ သူရက မေတ္တာမွေးကို ဖြိုတော့ဖြိုသွားတယ်။ သူဆွဲနေတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်က သာမန်ရုပ်သေးရုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ မှော်ဆရာရဲ့ ရုပ်သေးရုပ်။ ဘယ်အချိန်က စပြီး အသက်ဝင်မလည်း သာ မသိနိုင်တာ။

အဲဒီညက . . .

မေတ္တာမွေးက တစ်ညလုံး ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်။

သူရက တစ်ယောက်တည်းအိပ်တယ်။

သူတို့ နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားတာက ကိုဒေဝနဲ့ ဖီဦး။

ဖီဦးက ကိုဒေဝကို အခန်းထဲတွဲပို့တယ်။ မူးနေတဲ့ ကိုဒေဝက ဖီဦးကို မေတ္တာမွေးအနေနဲ့ စကားတွေပြောတယ်။ ဖက်တယ်။ ချစ်ကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်တယ်။

ဖီဦးက အလိုက်သင့်နေပေးတယ်။

နောက်တော့ . . .

ဖီဦးက ကိုဒေဝမူးနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး

အားလုံးလိုက်လျောတယ်။ အားလုံးပေါ့။ အားလုံး။

ဒါဟာ ဖီဦးရဲ့ ပေးဆပ်မှုပဲလား။

ဟင့်အင်း။ ဖီဦးပြီးနေတာကိုကြည့်ရင် ပေးဆပ်မှုသက်သက် မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောနိုင်တယ်။

ကိုဒေဝမသိအောင် ကစားကွက်တစ်ကွက် တက်လိုက်တာ အရှုံးပေးပြီး အနိုင်ယူတဲ့ နည်း။ ပေးပြီး ယူတဲ့ နည်း။

ကိုဒေဝရင်ခွင်မှာ ဖီဦး မိုးလင်းတယ်။

ဒါကြောင့်ပြောတာ။ ရယ်စရာကောင်းပါတယ်လို့ ။

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ သတို့ သားနဲ့ သတို့ သမီးက မင်္ဂလာဦးညကို မဖြတ်သန်းကြဘူး။

ကျန်နှစ်ယောက်က မင်္ဂလာဦးညဖြစ်သွားတယ်။

ဒါ . . . ကံကြမ္မာလို့ ဆိုမလား။

*

[၁၂]

ကစားကွက်က ပိုစိပ်လာတယ်။

လောလောဆယ်မှာ သူရက ဦးဆောင်ကစားနေတာ။ သူ့ဘက်က မေတ္တာမွှေး။ တစ်ဖက်မှာ က ကစားကွက်ပျက်နေတဲ့ ။ ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး။ ကစားကွက်မရှိတဲ့ ကိုဒေဝ။ ကိုဒေဝနောက်မှာ က ဖီဦး။

ပြောရရင် လက်ရှိအနေအထားမှာ ကိုဒေဝက နှစ်ဖက်ညှပ်အတိုက်ခံနေရတာ။

ပြိုင်ပွဲမှာ မပြိုင်ရဲဘဲ ရှုံးနေတာ။

တစ်ဖက်သတ်ဖိပြီး တိုက်စစ်ဆင်နေတဲ့ သူရ နောက်တစ်ကွက်ရွှေ့တယ်။

“မွေး . . .”

“အင်း . . .ပြော”

“မင်း အစ်ကို့ဆီကို သွားရမယ်။ အစ်ကို မင်းဘက်ပါလာအောင် လုပ်ရမယ်။ မင်းတို့ ငြိသွား ရမယ်”

“အဲဒါ လိုလို့ လား။ ရှင်ဟာ သူ့ကိုသတ်ချင်တာပဲလေ။ ဘယ်နည်းနဲ့ သတ်မလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါ”

“မင်းဦးနှောက်က ဝေးလိုက်တာ။ အစ်ကို တစ်စုံတစ်ရာကြောင့်သေရင် ဥပမာ ဓားနဲ့ ထိုး သတ်ခံရတယ်။ အဆိပ်မိပြီးသေတယ်ဆိုတာမျိုးဖြစ်လာရင် ရဲက ငါတို့ ကို သံသယဝင်မှာ ပဲ။ မင်းရော ငါရော လွတ်မှာ လား”

“အင်း . . .ဒါတော့ . . .”

“ဒါကြောင့် ငါတို့ က လှပသေသပ်တဲ့ နည်းဗျူဟာတစ်ခုခင်းရတယ် ။ သူ့စရိတ်နဲ့ သူ သွားရ မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို သူ့ဆီလွှတ်တာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်းဟာ မာယာတွေရှိတာပဲကွာ။ ဒီလောက်က ပါးပါးလေးပါ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက မင်းကို ချစ်ပြီးသား”

မေတ္တာမွှေး လက်ခံရတယ်။

လက်ခံတယ်ဆိုတာကလည်း မေတ္တာမွှေးဟာ သူရရဲ့ အမြင်မှာ ရွှေ့

သမျှ ညင်ညင်သာသာ ရွှေနေတယ် ထင်ရအောင်လို့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာ
မွှေးကလည်း ကြည့်နေတာ။ သာတဲ့ ဘက်ကို ပြန်ကူးချင် ကူးရမှာ လေ။

ဒီတော့ သူရရဲ့ ကစားကွက်ဟာ သူမရဲ့ ကစားကွက်လည်း ဖြစ်ပြန်ရ
င် ဖြစ်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ကိုဒေဝရဲ့ အခန်းထဲကို မေတ္တာမွှေးရောက်သွားတော့ ကိုဒေဝ အံ့သြ
သွားတယ်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ မေတ္တာမွှေး”

“အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ”

ကိုဒေဝက ရှောင်တယ်။

“မင်းဟာ ငါ့ညီရဲ့ ဇနီးမယား။ ငါ့ညီမရှိတဲ့ အချိန် ငါ့အခန်းထဲဝင်
လာတာ မဖြစ်သင့်ဘူး။ မသင့်လျော်ဘူး။ မင်း ပြန်ပါ”

ကိုဒေဝက အပြင်ထွက်ဖို့ တံခါးကိုဖွင့်ပေးတယ်။

မေတ္တာမွှေးက အပြင်ကိုမထွက်ဘဲ ကိုဒေဝကို နောက်ကနေ ဖက်တ
ယ်။ ဖက်တာကို ကိုဒေဝက ဖယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လက်ကိုဆွဲဖြုတ်ရ
တာ လွယ်ကောင်းလွယ်မှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည် ကို ဘာနဲ့ တားမလဲ။
အင်္ဂါကို ဘာနဲ့ ခုခံမလဲ။

မေတ္တာမွှေးက ငိုတယ်။ မျက်ရည်ကျတယ်။

ဒါ . . . မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုတိယအစွမ်းထက်ဆုံးလက်နက်ပဲ။

ဒီလက်နက်နဲ့ ပစ်တာကို ကိုဒေဝ မရှောင်နိုင်တော့ဘူး။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မေတ္တာမွှေး။ မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိလို့
လဲ”

“သူရကို လက်ထပ်မိတာ မှားတယ်အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကို့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အပြစ်တွေကြောင့် မေတ္တာမွေး ဝဋ်လည်တာပါပဲ”

“ငါ နားမလည်ဘူး”

“ကိုသူရက မေတ္တာမွေးကိုသာ လက်ထပ်ယူတာ၊ မေတ္တာမွေး သူ့ဆီက ဘာအချစ်ကိုမှ မရ ဘူး”

“ဘာ . . .”

“သူက မေတ္တာမွေးထက် အရက်ကို ပိုချစ်တဲ့ သူ”

ကိုဒေဝ ကြောင်ကြည့်နေတယ်။

“အခုထိ ကိုသူရနဲ့ မေတ္တာမွေး လင်မယား မဖြစ်ကြသေးဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ”

“အဲဒါ အမှန်ပါပဲအစ်ကို”

“ဒါဖြင့် သူရက မင်းကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လက်ထပ်တာလဲ။ သူပြောတာက မင်းကိုချစ်လို့ ပဲ။ ဒါကြောင့် ငါက သဘောတူခဲ့တာ။ သူ့အတွက် မင်းကိုငါ စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံခဲ့တာ”

“ကြည့်ရတာတော့ . . .သူ . . .သူ . . .ယောက်ျား . . . မပီသဘူးထင်တာပဲ”

“ဘာရယ် . . .”

“သူ့စိတ်က ယောက်ျားမပီသဘူးလို့ ပြောတာ။ မေတ္တာမွေးတော့

အကြီးအကျယ်မှားသွားပြီ”

ကိုဒေဝ မေတ္တာမွှေးကို ကရုဏာနဲ့ ကြည့်တယ်။ သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေး။ အခုတော့ ကြေကွဲ သောကတွေနဲ့ ။

မေတ္တာမွှေးရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူ သုတ်ပေးတယ်။

“မငိုပါနဲ့ ။ တိတ်ပါ”

“အစ်ကို . . .”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို သူရနဲ့ ဆွေးနွေးပါ့မယ်။ မင်းကို အထီးမကျန်စေရပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ဟင့်အင်း . . .အစ်ကို . . .ဟင့်အင်း။ မေတ္တာမွှေး အဲဒါ မလိုချင်ဘူး”

ကိုဒေဝ နားမလည်တဲ့ ပုံ ပေါ်သွားတယ်။ ထင်ရတယ်။

မေတ္တာမွှေးက ကိုဒေဝကို တအားဖက်တယ်။

ဖိုနဲ့ မ အထိအတွေ့။

ကိုဒေဝရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်သွားတယ်။ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာတယ်။

မေတ္တာမွှေးက ကိုဒေဝကို မော့ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီအကြည့်မှာ တောင်းခံမှုတွေပါတယ်။ ညှို့ ဓာတ်တွေပါတယ်။

နှုတ်ခမ်းထူအမ်းအမ်း နီရဲရဲကလေးက ပွင့်လို့ ။ ကြိုဆိုနေတာ။

ဆိတ်ကွယ်ရာလေ။

အဲဒီမှာ ပဲ အမှောင်က ကြီးစိုးလာရင် အလင်းက ပျောက်ကွယ်သွားရတယ်။ တဏှာရမ္မက်က အားကောင်းလာရင် အသိဉာဏ်က မှေးမှ

နံသွားရတယ်။ ဒါက မေ့တာပဲ။

ကိုဒေဝ အသိစိတ်ထဲမှာ ညီရဲ့ မိန်းမဆိုတာ မေ့သွားတယ်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု ပူးကပ်သွားတယ်။

အသားချင်း ပူးကပ်သွားတယ်

ရင်ခုန်သံနှစ်ခု ပူးကပ်သွားတယ်။

..... ပူးကပ်သွားတယ်။

မီးတောက်တစ်ခု ထတောက်သွားတယ်။ တောင်ကျချောင်းတစ်ခု
တဝေါဝေါ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလာတယ်။

လောင်ကျွမ်းနေတာ။ ပေါက်ကွဲနေတာ။

ဘာကိုမှ အမှုမထားနိုင်တော့တာ။

တကယ်တော့ ...

အခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာတပ်ဆင်ထားတဲ့ ကင်မရာကနေ ဖမ်းယူပြီး
တစ်စုံတစ်ယောက်က သဘောကျစွာ ကြည့်နေတာကို သူတို့ မသိဘူး။

ဖန်သားပြင်ပေါ်က ကိုဒေဝနဲ့ မေတ္တာမွေး။

အဲဒါကို ထိုင်ကြည့်နေတာက သူရ။

ကဲ ... ဘာပြောမလဲ။

ဒါ... ကံကြမ္မာတော့ ကံကြမ္မာပဲ။

လူကဖန်တီးတဲ့ ကံကြမ္မာ။

လူက ဖန်တီး ကြိုးဆွဲရာ ကရတဲ့ ကံကြမ္မာ။

ဒါဆိုရင် . . .

ကံကြမ္မာရဲ့ သားကောင်က ဘယ်သူဖြစ်သွားမလဲ။

ကိုဒေဝလား၊ မေတ္တာမွေးလား။

ဒါမှ မဟုတ် . . .

သူရကိုယ်တိုင်ပဲလား။

ဒါမှ မဟုတ် . . .

ဖီဦးကရော . . .

ကံကြမ္မာပြိုင်ပွဲထဲမှာ ဒီလေးယောက် ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ သင်
သဘောပေါက်လောက် ပါပြီ။

သူတို့ ဘယ်လိုဆက်သွားကြမလဲ။

သူတို့ ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုရှိမလဲ။

ကံကြမ္မာပြိုင်ပွဲ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မလဲ။

ကံကြမ္မာပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူအနိုင်ရမလဲ။

*

[၁၃]

ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ပါဝင်လာဦးမဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးရှိသေးတယ်။

သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ လိုဦးမယ်။

သူ ဘယ်သူလဲ။

သူ ဘယ်လိုပါဝင်လာမှာ လဲ။

သူက ဒီလေးယောက်ကံကြမ္မာရဲ့ ကြိုးဆွဲရာ က,ရတဲ့ သူလား။

သူက ဒီလေးယောက်ကံကြမ္မာကို ကြိုးဆွဲမယ့်လူလား။

ကံကြမ္မာရဲ့ ကျေးကျွန်လား။

ကံကြမ္မာရဲ့ အရှင်သခင်လား။

သူ . . .

★